

PÁL LEVELE AZ EFEZUSIAKHOZ ELSŐ FEJEZET

Pál, Isten akaratából Jézus Krisztus apostola...

Próbáljátok úgy olvasni, mintha ti magatok írtátok volna ezt a levelet. Vegyétek ki Pál nevét, és helyettesítsétek be a saját neveteket, és foglalkozásotokat: Józsi, Isten akaratából benzinkút kezelő..., János, Isten akaratából pincér. Nem mindenkit apostolnak vagy lelkipásztornak hív el Isten. Ugyanakkor tévedés lenne, ha nem követnénk Isten elhívását, és olyan foglalkozást válsztanánk, amire Isten nem készített fel.

Nem szeretem azt a kijelentést, hogy „valaki az Isten legnagyobb elhívását követi, mert lelkipásztor lesz.” Ez a szolgálat nem a legnagyobb elhívás. A legnagyobb elhívás az, amire Isten felkészített és személy szerint elhívott. Nem kell másodrangú állampolgárként érezzétek magatokat a mennyországban, csak azért, mert a benzinkúton vagy éppen titkárnóként dolgoztok, vagy azzal a kiváltsággal áldott meg Isten, hogy otthon nevelhetitek a gyermekeiteket.

Amire Isten elhívott titeket, az a legnagyobb elhívás az életetekre, és mindezt örömmel kellene megélni, és nem pedig szomorkodni azért, mert nem lehettek a gyülekezeti szolgálatokban, hanem egy rendes munkahelyetek van. Legyetek hálásak, hogy Isten megóvott titeket egy csomó fájdalomtól és depressziótól, amely a lelkipásztorok gyakori megpróbáltatása.

Itt Pál csak azt jelenti ki, hogy „ami vagyok, az Isten akaratából vagyok.”

Éveken keresztül küszködtem azzal, hogy Chuck, az evangelizáló legyek Isten akaratából. De nem voltam az, mert Isten soha nem hívott el arra, hogy evangelizáló legyek. Az evangelizálási kísérleteim teljesen értelmetlenek, sikertelenek voltak. Egészen addig tartott ez, amíg ki nem léptem abból a felekezetből, ahol az evangelizálást tartották a legnagyobb elhívásnak. Ekkor kezdtem az lenni, amire Isten elhívott és felkészített: Chuck, egy tanító lelkipásztor Isten akaratából.

Ettől kezdve végre beteljesülést érezhettem a szolgálattal kapcsolatban, mert azelőtt a szolgálat nehéz és kínos volt, mert az akartam lenni, amit nem Isten akart, és a legnehezebb dolog a világon az, ha valaki olyan akarsz lenni, amivé nem Isten tett. A Biblia azt mondja, hogy *igyekszetek még jobban megerősíteni elhívásotokat és kiválasztásotokat*. Tudjátok meg, hogy mi az Isten terve rátok nézve, mert akkor szeretni fogjátok azt, amit csináltok. Akkor vagytok boldogok, amikor a munkátok a szórakozásotok is egyben.

Mindig arra bátorítom a fiatal embereket, hogy találjanak valamit, amit nagyon szeretnek csinálni, és tanulják meg olyan szinten csinálni, hogy pénzt tudjanak keresni vele. Ha a munkátokat nem szeretetitek, akkor bizony elég nyomorúságos lesz az életetek, mert az életünk egyharmadát töltjük a munkahelyünkön. Ha minden nap nehezetekre esik

dolgozni, és alig várjátok, hogy véget érjen a munkaidő, akkor ez az állapot nagyon rossz hatással lesz az életekre.

Pál, Isten akaratából Jézus Krisztus apostola, az Efezusban élő szenteknek és a Krisztus Jézusban hívőknek:

Hatalmas tragédia, hogy az egyház úgy döntött, hogy egyes embereket szentté avat, mivel ők különböző kiváló dolgokat tettek. Az egyház senkit sem tehet szentté, az Úr munkálja ki a szenteket. Az Úr előtt mindnyájan szentek vagytok, ha szeretitek és követitek Őt. Ez nem egy különleges kategória a szuper hívők számára, hanem egy általános kifejezés azok számára, akik szeretik az Urat és hisznek benne.

Pál levelének első sorában bevezeti azt a hangulatot, amely az egész levelet jellemzi, és amelynek kulcsa: Krisztus Jézusban. A levél olvasása közben nagyon hasznos, ha egy tollal aláhúzzátok, hogy mit tett értetek Jézus, mi történt veletek Jézusban. Olyan kifejezéseket fogtok találni, mint őbenne, általa, akiben, aki által, és a többi. A teljes levél arról szól, hogy ki vagy te Krisztusban, mit tett, mit fog tenni, és mit akar tenni érted Isten Krisztus Jézusban.

kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól.

A kegyelem és békesség az Új Testamentumban mindig együtt szerepel, és mindig ebben a sorrendben, mert nem tapasztalhatjátok meg Isten békességét addig, amíg nem ismeritek az Ő kegyelmét.

Éveken keresztül békesség nélküli keresztény voltam, mert csak munkakapcsolatban voltam Istennel. Nagyon keményen próbálkoztam elfogadtatni magam Vele, nem voltam biztos a megváltásomban, egészen addig, amíg felfedeztem Isten kegyelmét. Ezáltal bizonyosodtam meg a megváltásomról, és ezáltal kezdtem megtapasztalni Isten békességét. A szolgálatomban nagyon hangsúlyos helyet kap Isten kegyelme, mivel számomra ez egy mély békességet és áldást hozott azok után, hogy előtte évekig szolgáltam az Urat békesség nélkül.

az Úr Jézus Krisztustól

Sokan azt hiszik, hogy ez Jézusnak a három neve, de ez nem így van. A neve Jézus, amely a héber JESHUA görög fordítása. A JESHUA azt jelenti, hogy Jehova, a szabadító. Azért nevezték el őt Jézusnak, mert „Ő megváltotta az embereket a bűneiktől.”

A Krisztus a héber Messiás görög fordítása, és ez az Ő elhívása. Ő az Isten által megígért szabadító. Az Úr pedig az Ő titulusa, a rangja.

Ezt mi a neve helyett szoktuk használni, és ezért igen könnyen dobálózunk vele.

Az Úr cím az én kapcsolatomat mutatja Vele, mert ha Ő az Úr, akkor én vagyok a szolgáló, a rabszolgáló. Nagyon fontos, hogy ezt a kapcsolatot alakítsam ki Vele. Jézus azt kérdezte: *Miért mondjátok nekem: Uram, Uram, ha nem teszitek, amit mondom?* Ez következetlenség. Sokan hívják Őt Uruknek, de nem tartják be a parancsolatait. Nagyon fontos, hogy megértsük, hogy ez az Ő rangját, címét fejezi ki, és ez nem az Ő neve.

„Ha a szívetekben megvalljátok, hogy Jézus Krisztus a ti Uratok, akkor üdvözülni fogtok.”

De ez nem lehet üres megvallás, mert „sokan mondják majd az utolsó napokban, hogy Uram, Uram” – de a válasz az lesz, hogy „soha sem ismertelek”. Soha nem szolgáltatok engem, miért hívtok akkor Uramnak?

Ne használjátok tartalom nélkül, az Uram kifejezést.

*kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól.
Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki megáldott minket mennyei világának minden lelki áldásával a Krisztusban.*

Pál legelőször is a lelki áldásokat köszöni meg Istennek.

A mai világban nagyon sokat beszélnek az anyagi áldásokról. Sokan azt hirdetik, hogy Isten minden szentje anyagilag áldott kell legyen, és tanubizonyásaik mind anyagi áldásokról szólnak. Néha nem is tudom, hogy egy Amway találkozón vagy egy gyülekezeti találkozón veszek-e részt.

Amikor halljátok valakinek az Isten iránti hálaimejéjét, figyeljétek meg, hogy mit köszön meg Istennek: ha lelki dolgokat köszön meg, akkor tudhatjátok, hogy az az ember a Lélek dolgait keresi, ha viszont anyagi dolgokért ad hálát, akkor tudhatjátok, hogy egy anyagias emberrel álltok szemben. A Biblia viszont óvva int azoktól, akik azt tartják, hogy azért keresik Istent, hogy anyagi áldásokat kapjanak – forduljatok el ezektől, mondja az Irás.

A levél első 3 fejezete során Pál felsorolja azokat a lelki áldásokat, amelyeket Jézusban megkaptunk. Elmondja, hogy mit tett Isten értünk.

A mai egyház egyik legnagyobb hibája, hogy a gyülekezetekben állandóan csak azt halljuk, hogy mit kell Istenért tennünk. Ezen nőttek fel én is. Minden istentiszteleten elmondták, hogy mit kellene csinálni Istenért, de én nem tettem meg azokat a dolgokat és emiatt állandóan bűnösnek éreztem magamat. Sok mindent meg akartam tenni, de gyenge voltam.

Többet kellett volna imádkozzak, úgy hogy vasárnap este azt imádkoztam Istennek, hogy többet fogok imádkozni a jövő héten, de nem tettem meg. Aztán persze jött a bűntudat és a következő vasárnap bűnvallást kellett tennem emiatt, és ismét megfogadtam, hogy majd a jövő héten... De a következő vasárnap megint bűnvalló imát kellett mondjak emiatt.

Többet kellett volna olvassam a Bibliát, de nem tettem. Több tanubizonyást kellett volna tennem, de nem tettem. A bűntudatom állandó volt, mert nem tettem azt, amit meg kellett volna tennem Istenért.

A problémám egyik fele abból adódott, hogy nem tudtam hogyan tegyem ezeket. Éveken keresztül ugyanezt a hibát követtem el lelkipásztorként is. Sürgettem az embereket, hogy tegyék meg ezeket a dolgokat Istenért. Az első éveimben félig örültként beszéltem az emberekkel, mert evangelizáló akartam lenni. Azért akartam egyre több embert Jézushoz vezetni, mert a havi jelentésem első száma ez volt: hány

újonnan megtért ember van a gyülekezetben? Szörnyű érzés, ha nullát kell ebbe a rubrikába írni. Az akkori gyülekezeti vezetők semmilyen elismerést sem adtak, ha nem voltak új megtérők.

Ezért aztán a legfantasztikusabb evangelizáló prédikációkat készítettem el. A legnagyobb bűnöst is meg lehetett volna győzni ezeken keresztül. Teljesen feltöltekezve mentem a templomba ezzel a hatalmas erejű üzenettel, tudtam, hogy egyetlen bűnös sem utasíthat vissza egy ilyen szöveget. Odaértem, körbenéztem, és egyetlen bűnöst sem láttam az épületben. Mindenkit személyesen ismertem. Mit tegyek most? Kinek mondjam el ezt a hatalmas erejű üzenetet?

Most már nem tudom megváltoztatni, és nincs semmi más, amiről prédikáljak, így ezt nagy erejű evangelizáló üzenetet kell elmondjam az itteni szenteknek. Bosszantó. És ezt a bosszúságomat ki is fejeztem a szentek előtt. Azt mondtam nekik, hogyha azt csinálták volna, amit kellene csinálni Istenért, akkor ez a templom most tele lenne általuk meghívott bűnösökkel, akik meghallhatnák ezt az evangelizáló üzenetet. Rájuk zúdítottam a teljes mérgemet, és ők csak egyre lennebb és lennebb csúsztak a padokban. Jól megettem őket azzal a tudattal, hogy teljesen bukott keresztények, és emiatt szenteknek kell elmondjam ezt a kitűnő megváltó üzenetet. Sikerült kialakítanom egy bosszús és büntudattal teli gyülekezetet, és a végén még fel is kértem őket, hogy fogadják be Jézust az éltükbe. Oh, azok az áldott szentek, akik minden vasárnap el kellett viseljék az ostromzásaimat.

Mind az én hibám volt, mert soha nem juttattam el őket a megváltásnál tovább, a Lélekben történő élethez, az írásokban való növekedéshez és érettséghez. Egy napon aztán Isten megváltoztatta a szolgálatomat, és végre tanító lelkipásztor lettem. Kidobáltam az evangelizáló prédikációkat, és elkezdtem táplálni az ő nyáját, hogy erősödjön. Drámai változást hozott ez a szolgálatomban, mert amint abbahagytam a nyáj ostromozását, és táplálni kezdtem őket, elkezdtek erősödni, és egyre egészségesebbek lettek.

És tudjátok, hogy mi történt ekkor? Amint erősek és egészségesek kezdtek lenni, elkezdtek szaporodni, mert volt megosztanivalójuk a szomszédaikkal. Krisztus lett az életük, és a bizonyágtétel nem olyan valami volt, amit csinálniuk kellett volna, hanem ez volt az életük, mert ők maguk változtak meg Isten ereje által, és így ők maguk lettek a bizonyágtételek is. Ennek hatására a szomszédok, a környezetük elkezdett jönni a gyülekezetbe, és sokan megváltottak lettek, és a gyülekezet elkezdett növekedni.

Az egyház nagyon hosszú ideje azt hangsúlyozza, hogy mit kellene tegyetek Istenért, de a Biblia nem erre fekteti a hangsúlyt, hanem arra, hogy mit tett Isten értetek. Mindezt Pál három fejezeten keresztül mondja el nekünk, és csak azután írja majd, hogy „járjatok az elhíváshoz méltóan”. Nem beszél arról, hogy mit kellene tegyetek Istenért egészen addig, amíg el nem mondja, hogy Ő mit tett értetek – ez a megfelelő sorrend. Nem tudsz az lenni, ami lehetnél anélkül, hogy megismernéd azt, amit Isten érted tett – Isten munkája kell az első legyen az életedben.

Az Új Testamentumban mindig ez a sorrend. Sehol sem találhatunk fordított sorrendet. Mielőtt te bármit is tehetnél Istenért, előtte mindig az Isten által érted tett dolgok kell tudatosodjanak benned. Péter ezt írja erről:

Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki nagy irgalmából újjá szült minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő reménységre, arra az el nem múló, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyben van fenntartva számotokra.

Titeket pedig Isten hatalma őriz hit által az üdvösségre, amely készen van.

Mindezt Isten tette értünk. Csak el kell hinni, ennyi az egész. Ez az egyetlen, amit tőled kérnek, hogy higgyed azt, amit Ő tett érted.

Mert őbenne kiválasztott minket magának...

Isten engem választott – ez most lenyűgöz engem, de régen ettől nagyon megijedtem. Vitakoztam ezzel a kiválasztással, mert azt mondtam, hogy nem igazságos, hogy Isten kiválaszt embereket. Nem szerettem az Isteni kiválasztás doktrínáját. Az agyam racionalitása küzdött ezzel, és boldog vagyok, hogy Isten megadta nekem a választás lehetőségét, de ugyanakkor felismertem az ezzel járó hatalmas felelősséget is. Mégis örültem annak a szabadságnak, hogy kiválaszthattam azt, hogy kivel töltöm az életem hátralevő részét, mert nem tetszett volna, ha valaki ezt csak úgy rám kényszeríti. Örültem annak, hogy én választottam, de azt már nem szerettem, hogy Isten is szabad legyen a választásában.

Érdekes, hogy Pál ezt a kiválasztást a felsorolása elejére helyezi, és szerintem is így kell ez legyen. Hatalmas és dicsőséges áldás, hogy Isten engem választott arra, hogy az örökkévalóságot velem töltsse. Az érdekes az, hogy amikor ez a kiválasztás megtörtént, akkor még fogalmunk sem volt erről:

kiválasztott minket magának már a világ teremtése előtt...

Isten nem akkor választott engem, amikor én végre úgy döntöttem, hogy jó útra térek és Érte fogok élni. Már a teremtés előtt kiválasztott, és ez a kulcsa Isten választásainak. Mivel már a világ teremtése előtt kiválasztott engem, ez az Ő előrelátását és jövő- ismeretét mutatja meg. Isten mindent tud és soha sem fog újat tanulni, újat megismerni. Jakab szerint: „A kezdetektől fogva mindent tudott.”

Mivel már előre tudott mindent, ezért választott ki engem. Itt jönnek a mi nehézségeink az előre kiválasztottsággal, az elrendeltetéssel kapcsolatban. Nem tudunk úgy gondolkodni, mint Ő, és lehet, hogy Neki már gondolkodni sem kell, mert mindent tud. Gondoljatok bele, ha nektek egy ilyen előrelátási képességetek volna! Hány eddigi döntésetek lett volna más.

Az életem során nagyon sok olyan döntést hoztam, amit másképp kellett volna csinálnjak: túl gyorsan adtam el valamit, vagy rossz időben vásároltam. Ha előre tudtam volna, akkor nem választottam volna veszteseket.

Képzeld, hogy ezzel a tudással elmennél a lóversenyre, és tudnád, hogy melyik ló mit fog futni. Ha előre tudnád, akkor a vesztesekre fogadnál? Bolond lennél. Az eszedet

használnád, és a győztesekre fogadnál. Ezért vagyok lenyűgözve Isten választásától! Mert Ő nem veszteseket választott. És mivel engem választott, ez biztosítja számomra azt, hogy győzni fogok. Ez hatalmas békességet ad nekem.

Egyesek azt mondják, hogy nem igazságos, hogy Isten előre kiválaszthat embereket, mert ha kiválasztotta azokat, akik megváltatnak, akkor azokat is kiválasztotta, akik nem lesznek megváltva.

Ezt viszont sehol sem olvassuk a Bibliában.

Ki lehet következtetni, mondják. –

De nem feltétlenül van így.

Az a tény, hogy Isten előre lát mindent, és kiválasztja a megváltottakat, nem zár ki senkit a megváltásból, mert a Biblia szerint: „aki akar, szabadon jöhet, hogy igyon az élet vizéből”. Egyetlen embert sem utasított el Isten, ha hozzá fordult. „Nem vagy a listámon”, mondaná szerintük Isten – de ez nem igaz, ilyet Ő senkinek sem mond.

A kiválasztás, az eleve elrendeltetés egyetlen embert sem zár ki a megváltottak közül.

- Mégsem szeretem, hogy Isten így választhat, mondod. Mi történik, ha engem nem választott ki?

- Honnan tudod, hogy nem választott?

- Mert nem vagyok keresztény.

- Miért nem vagy keresztény?

- Mert nem akarok az lenni.

- Akkor ez a te választásod, nem az Ővé. Próbáld ki és fogadd el Jézust, és rájössz, hogy a világ kezdete előtt téged is kiválasztott. Ha kételkedsz a kiválasztásban, akkor egyértelmű választ kaphatsz erre itt és most. Hívd az Urat az életedbe és megtudod, hogy te is kiválasztott vagy.

Ha nem akarod megtenni, akkor nem hibáztathatod Istent, mert Ő megnyitotta előtted az ajtót, megadta neked a lehetőséget és elhívott magához. Annak ellenére, hogy Isten kiválasztotta az övéit, az ajtót nyitva hagyta, hogy ez a te választásod is legyen, azzal együtt, hogy Ő pontosan tudja, hogy mi lesz a választásod. Mégsem akar helyetted választani, de ismeri a választásod végkimenetelét.

Mert őbenne kiválasztott minket magának már a világ teremtése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte szeretetben.

Júdásnál olvashatjuk, hogy Ő megőrizhet titeket a botlástól, és dicsősége elé állíthat feddhetetlenségben, ujjongó örömmel. Nemsokára, egy szép napon szólítják a nevetem és Isten rámnéz, majd Jézus előlép és azt mondja: „Atyám, ő az enyém”. Krisztusban szentként, feddhetetlenül. „Ő ártatlan, Atyám, hibátlan”.

Hogyan lehetséges ez? Mert Őbenne fog engem bemutatni. Krisztusban állok meg feddhetetlenül, szentként Isten előtt. Ez nem én vagyok, nem az én tetteim, nem az én erőfeszítéseim. Így fog engem Isten elfogadni – Jézus Krisztusban. Jézus elvette minden bűnömet, megfizette a bűn árát, és az Ő igazságában fog engem bemutatni Istennek. *Mert azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.*

Előre el is határozta, hogy fiaivá fogad minket Jézus Krisztus által...

A Római levél szerint Isten fogadott gyermekei vagyunk. Jézus az Ő egyetlen teremtett Fia, és Isten eleve elrendelte, hogy minket fiaivá fogad Krisztus által...

...akarata és tetszése szerint.

Ezt a kifejezést gyakran fogjuk még olvasni és nagyon fontos, hogy megértsük. A Jelenések könyve 4:11-ben a vének kijelentik

„Méltó vagy, Urunk és Istenünk, hogy tied legyen a dicsőség, a tisztesség és a hatalom, mert te teremtettél mindent, és minden a te akaratodból lett és teremtett”

Isten azért választott ki előre titeket, hogy a ti saját akaratotokból történő engedelmisségetek az Ő tetszését szolgálja, és azért hogy az Atya büszke lehessen hűség és engedelmes gyerekeire.

Emlékeztek, amikor Jób könyvében megkérdezi Isten a Sátántól: „Láttad szolgálmat Jóbot? Jó ember, ugye? Tökéletes, egyenes, szereti a jót és megveti a rosszat.” Mire a Sátán: „Persze, láttam őt, de úgy könnyű neki, hogy a te oltalmadat élvezi. Annyira megáldottad, hogy hihetetlen. Ki az, aki nem szolgálna téged, az ő helyében? Engedd, hogy a közelébe férközzek, és káromolni fog téged!” Isten azt mondta: „Megteheted, de az életét nem veheted el.”

Jób mindenét elvesztette: vagyonát, családját, a barátait, de végül mégis ezt mondta: *Mezítelen jöttem ki anyám méhéből, mezítelen is megyek el. Az ÚR adta, az ÚR vette el. Áldott legyen az ÚR neve!*

Isten büszkélkedett Jóbbal, az Ő fiával, és ezt szereti tenni mindannyiunkkal kapcsolatban: büszke ránk és gyönyörködik bennünk.

hogy magasztaljuk dicsőséges kegyelmét, amellyel megajándékozott minket szeretett Fiában.

Isten minket csak a Fiában fogad el, én önmagamban állva nem nyerhetek elfogadást. Nem állhatok oda és nem mondhatom, hogy „Én vagyok Chuck Smith, itt a névjegyem, szeretnék bejutni. Szeretném, ha elfogadnál, mert igazán mindent megpróbáltam.” Nem fog elfogadni engem önmagamban, csak a szeretett Fiában, Krisztusban.

Őbenne van - az ő vére által - a mi megváltásunk, bűneink bocsánata is; kegyelme gazdagságából,...

A megváltás azt jelenti, hogy valamit visszavásárolni. Itt a kifejezés azt a visszavásárlást jelenti, amikor egy rabszolgát a piacon megváltanak, mert nem tudja visszafizetni a tartozásait, hiszen azért lett rabszolgának eladva. Jött valaki, aki helyette kiegyenlítette a tartozásokat, tehát megváltotta őt.

Akkora volt a tartozásom, hogy nem tudtam kifizetni, a bűn szolgátságának adtak el engem, de Jézus megfizette az én tartozásomat, és megváltott a testi élet szolgátságából, hogy az Ő vére által Isten gyermeke lehessék.

*amelyet kiárasztott ránk teljes bölcsességgel és értelemmel.
Mert úgy tetszett neki, hogy megismertesse velünk az ő akaratának titkát...*

Mi ez a titok? Az, hogy a bennetek levő Krisztus a reménységeitek a dicsőségre.

amelyet kijelentett őbenne az idők teljességének arról a rendjéről, hogy a Krisztusban egybefoglal mindeneket, azt is, ami a mennyben, és azt is, ami a földön van.

Pál itt írja le Isten szándékát arra nézve, hogy a teljes világmindenséget egybefoglalja majd Jézus Krisztusnak alárendelve.

A kezdetekben Isten megteremtette az eget és a földet. Egyetlen vezetés, Isten vezetése volt, amely a fény és az élet vezetése, és minden teremtmény Istennel harmóniában, és Neki alárendelve élt – egy gyönyörű és dicsőséges világegyetem volt ez, fényes és élettel teli.

Egy napon Isten egyik dicsőséges teremtménye, amely tökéletesen szép és tökéletesen bölcs, és mindenben tökéletes volt, úgy döntött, hogy ő egyenlő lesz Istennel, felmagasztalja magát a többi angyalok fölé. Olyan lesz, mit Isten. Ezzel az Isten elleni lázadással megteremtődött egy második vezetés a világegyetemben, és a Sátán lett ennek a feje. Ez a halál és a sötéttség kormánya lett, szemben állt az első vezetéssel, és így kezdődött a jó és a rossz küzdelme a világegyetemben.

Mi pedig a konfliktus közepére ide születtünk a földre, és egy lelki küzdelem közepébe kerültünk. Saját magunkban is érezhetjük ezt a konfliktust, mert gyakran akarunk jót cselekedni, de nem tudunk, és olyan dolgokat teszünk, amiket nem akarunk. Körbenézek az aggodalmaskodó világban, és látom a konfliktus tragikus melléktermékeit: a szenvedést, a háborúkat és a küzdelmeket, amelyek mind az első Isten elleni lázadás miatt vannak.

Az embert is magával ragadta ez a lázadás, nem úgy él a világon, ahogy Isten szeretné. Hiába az az Isten parancsolata és elhívása, hogy „Szeresd felebarátodat”, az emberek nem élnek e parancsolat szerint. Így állandó konfliktus és nyomorúság van a világban.

Minden megoldódna, ha úgy kezdenénk élni, ahogy Isten kéri, hogy éljünk. De Istennek hála, egy napon a Sátán a gyehenába vettetik, és azok is, akik vele együtt a lázadást választották a külső sötétségre vettetnek, a legkülső galaxisokon túlra. Ők amúgy is a sötétséget szerették, ezért Isten az ennek megfelelő helyre teszi őket, az örökkévaló sötétségbe.

És akkor egybegyűjt minket, az Ő uralma alá és egy olyan világban élhetünk majd amelyben ismét béke és dicsőség uralkodik, Istennel harmóniában.

Tudjátok, ez a világ nem is lenne olyan rossz hely, ha nem létezne a bűn. Sok gyönyörű helyet láttam már. Ha az ember nem tette volna tönkre ezt a bolygót, nagyon gyönyörű lenne itt az élet.

Őbenne lettünk örököséivé is...

Krisztusnak köszönhetjük azt az örökségünket is, amelyet az örökkévaló világban élvezhetünk.

mivel eleve elrendelttünk erre annak kijelentett végzése szerint, aki mindent saját akarata és elhatározása szerint cselekszik;

Isten akaratát nem lehet legyőzni. Amit egyszer elhatározott, az meg fog történni.

hogy dicsőségének magasztalására legyünk, mint akik előre reménykedünk a Krisztusban.

Amikor Krisztusban bízunk, akkor Isten gyönyörködik bennünk. Sokszor próbára teszi ezt a hitet: Hiszel-e majd Jézusban akkor is, amikor a dolgok rosszra fordulnak? Vagy csak akkor bízol benne, amikor a dolgok rózsásak és minden nagyon szép? Vagy csak akkor amikor megérted azt, amit Ő csinál? Vagy akkor is amikor nem érted? Sokszor olyan helyzetek elé állít Isten, amiket nem értek, pontosan azért, hogy felmérje, hogy mennyire valódi a benne való bizalmam. Ha azokban a sötét órákban, szenvedésekben is kitartok mellette, akkor ez sokkal nagyobb dicsőséget hoz Őneki.

Őbenne pedig titeket is - miután hallottátok az igazság igéjét, üdvösségetek evangéliumát, és hívőkké lettetek - eljegyzett pecsétjével, a megígért Szentlélekkel,

Efezus egy nagy kikötő város volt, ahová beérkeztek az áruk a világ keleti feléről, és a római kereskedők mind ide jöttek vásárolni, utána összecsomagolták az árukat, és a pecsétjükkel lepecsételték ezeket. Hajókra rakták és behajózták őket Puteoliba, amely Róma kikötője volt azokban az időkben. Aztán ott Puteoliban a kereskedők szolgálói végignézték az árukat, és kiválasztották azokat az árukat, amelyeket az uruk a saját pecsétjével lepecsételt. Ez a pecsét volt a tulajdonlás jele.

Isten titeket is megvásárolt, miután Jézusban hívőkké lettetek, és elpecsételt az Ő pecsétjével, ezáltal az Ő tulajdonai lettetek. Ez aztán a biztonság! Én is az Övé vagyok, és a Szentlélek az Ő pecsétje, amelyet Isten nekem adott.

örökségünk zálogával, hogy megváltsa tulajdon népét az ő dicsőségének magasztalására.

Tegyük fel, hogy feladok egy hirdetést, hogy eladom az autót. Eljössz hozzám, és megteteszik neked az autót, és azt mondod, hogy meg akarod venni, de előtte el kell menj a bankba, hogy kivedd a pénzt.

- Akkor adj egy foglalót. – mondom én.

- Nem akarok foglalót adni, de higgyél nekem, meg fogom venni. – mondod te.

- Ez nem megy, mondom én, mert ha valaki 5 perc múlva jön és készpénzben fizet, akkor én nem fogom megtartani a kocsit neked, mert lehet, hogy megváltozik a szándékod a bankba menetel közben, vagy a bank nem adja ki neked a pénzt. Miattad viszont egy valódi vevőt utasíthatok vissza. Tehát, ha azt akarod, hogy megtartsam neked az autót, akkor adj egy foglaló összeget.

A foglaló azt fejezi ki, hogy komoly vásárlási szándékom van. Valóban meg akarom vásárolni a vásárlás tárgyát. Isten is megvásárolt engem, megváltott Jézus Krisztus által, elpecsételt, és a foglalóját is odaadta értem egészen addig a napig, amikor majd befogad engem az Ő dicsőséges királyságába, és a megváltás befejeződik. A testem még nincs megváltva, a megváltott lelkem egy romlandó testben él. A testem megváltására várok, az új testemre, amellyel az Úr jelenlétébe léphetek, és akkor befejeződik a megváltásom.

Én tehát, miután hallottam az Úr Jézusba vetett hitetekről és a bennetek minden szent iránt megnyilvánuló szeretetről, szüntelenül hálát adok értetek, amikor megemlékezem rólatok imádságaimban;

Ez az első a két ima közül, amelyet Pál az efezusiakért mondott, és nagyon szeretem, ahogy Pál ilyen közvetlen módon imádkozik.

Gyakran az imák gyengesége az, hogy nem direkt módon mondjuk őket. Gyakran csak a tünetekért imádkozunk, ahelyett, hogy a dolog lényegét vennénk célba. Jánosért imádkozunk, aki alkoholista: Istenem segíts, hogy János ne igyon többet, mert tönkreteszi az életét! Ennek következtében János egy alkoholmentes bűnös lesz, nem pedig egy alkoholista bűnös. Mi az ő nyeresége az alkoholmentességen kívül? A megváltásra lett volna szüksége, de mi csak a tünetekért imádkoztunk.

Ha egy olyan orvoshoz jársz, aki csak a tüneteket kezeli, akkor az egy sarlatán. Fejfájásra Aspirint ad. Két hónap múlva még jobban fáj a fejed. A doktor Demoralt ír fel. Az erősebb. Kezeli ugyan a tüneteidet, de közben kifejlődik az agytumorod.

Mi is nagyon gyakran csak a tünetekért imádkozunk, nem a lényegért, a szívért. Nagyon fontos, hogy ne csak a tünetekért imádkozzunk, mert gyakran csak a felszínen maradunk és az okok rejtve maradnak.

Volt egy fickó, aki a szombat esti imatalálkozón azt imádkozta, hogy „Istenem segíts, mert már bekerültem a bűn hálójába, ismét vétkeztem, bocsáss meg.” Jövő héten ugyanez az ima: „megint a bűn hálójában vagyok, szabadíts ki, Istenem.” Így ment ez néhány héten keresztül, mindig a háló, a bűn hálója. Végre a mellette ülő ember megelegelte és azt imádkozta: „Istenem, öld meg a pókot.” A dolog lényegére tért, akárcsak Pál, az ő imáiban.

és kérem, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus Istene, a dicsőség Atyja adja meg nektek a bölcsesség és a kinyilatkoztatás Lelkét, hogy megismerjétek őt;

Az Isten valódi ismerete az egyik legfontosabb dolog, ami a birtokunkban lehet. Nagyon sok hamis elképzelés van Istennel kapcsolatban. Jób egyik barátja azt mondta: „Ki ismerheti meg egyáltalán Istent, még akkor is ha szüntelenül keresi?”

Isten kinyilatkoztatta magát, és csak a Lélek által megnyitott szív láthatja és ismerheti meg Őt. Intellektuális oldalról közelítve nem értheted meg Istent. Ez egyedül az Isten Lelkének kinyilatkoztatása által lehetséges. „Senki sem jöhet az Atyához, csak a Lélek vonzásával.” A természetes ember nem értheti a Lélek dolgait. „Isten Lélek, ezért lélekben és igazságban kell Őt imádni” – De ez lehetetlen a természeti ember számára. A Lélek kinyilatkoztatására van szükség.

és világosítsa meg lelki szemeteket, hogy meglássátok: milyen reménységre hívott el minket

Emlékeztek, hogy mi volt az első, amit Pál mondott: Bárcsak tudnátok, hogy milyen reménysége van azoknak, akiket Isten fiainak hívott el. Soha, soha nem aggódnátok a halál miatt. Nem síratnátok Isten egyetlen meghalt gyermekét sem, ha tudnátok, hogy milyen nagy a mi elhívásunk reménysége.

Furcsa elképzeléseink vannak a halállal kapcsolatban: „Mekkora veszteség, milyen fiatal volt, és minden olyan jól ment az életében. Az egész élet még előtte állt, mekkora tragédia, hogy ilyen hamar elment.” Mindezt azért mondják, mert nem ismerik a hívő ember elhívásának reménységét. Számunkra lehet, hogy tragédia, mert hiányozni fog, de számára ez nem tragédia, mert ő az Úr színe előtt van. Már nem kell a földön levő poklon és szenvedésen keresztül küszködnie.

A ti földi életetek az egyetlen pokol, amit valaha is meg fogtok ismerni. Akik nem váltattak meg, azoknak viszont ez az egyetlen mennyország.

Ha ismernénk a ránk váró gazdagságot és dicsőséget, akkor ez helyrebillentené a világ dolgaival szembeni magatartásunkat. Ahelyett, hogy Pál azt mondaná, hogy Istenem segítsd meg őket, hogy ne ragadjanak meg ezekben a földi, anyagi dolgokban, utálják meg ezeket, inkább a lényegre tér: Nem tudják, hogy Isten milyen hatalmas dolgokat készített el számukra.

Tudja, hogy azért bátortalanodtak el, mert elvesztették a szemük elől Isten kinyilatkoztatását. A dolgok mélyére lát és azt kéri Istentől, hogy mutassa meg nekik az elhívás reménységét, ismertesse meg azokat a dolgokat velük, amiket tartogat számukra. Soha többé nem fognak elcsüggedni, ha megtudják, hogy milyen dicsőséges dolgok várnak rájuk az örökkévalóságban.

Nagy Sándor India felé a Himaláján kelt át, és már mögötte volt a Perzsa Birodalom meghódítása a maga teljes gazdagságával. Láta, hogy egyik katona lova már rogyadozik a nagy teher miatt, és annak ellenére, hogy a fickó megpróbált neki segíteni, mégis összeesett végül, és kimúlt. Ekkor a fiatalember fogta a ló terhét, hátára vette, és küszködve elindult.

Nagy Sándor kíváncsi lett, hogy mi lehet azokban a zsákokban, amelyeket cipel, miért nem hagyja őket ott az úton. Meg is kérdezte tőle: „Fiatalember, mi van azokban a zsákokban?” Ő ránézett, és azt válaszolta: „Uram, ezekben a zsákokban viszem Nagy Sándor kincsét.” Sándor megrázta a fejét és azt mondta, hogy ettől kezdve legyen mind a tiéd. És attól kezdve szemmel láthatóan sokkal könnyebb volt neki cipelni a zsákokat.

Szerencsére Isten terhe sokkal könnyebb. Ő is azt mondja, hogy amikor odaérünk, akkor minden a tiéd: az elhívásod reménysége, az Isten királyságának örökkévaló gazdagsága mind, mind a tiéd. Ez adja az erőt, a bátorságot, mindent ami az út folytatásához szükséges.

milyen gazdag az ő örökségének dicsősége a szentek között,

Itt Pál Isten saját örökségéről szól, akik mi vagyunk. Arról beszél, hogy Isten mennyire értékesnek tart minket.

Én már sokat gondoltam a saját Istenben levő gazdagságomra, de hogy Isten engem a saját gazdagságának tart? Emlékeztek, hogy Jézus mit mondott arról az emberről, aki egy réten kincset talált? Amikor azt a metaforát értelmezni kezdjük, rájövünk, hogy a kincs mi magunk vagyunk, és Aki mindent odaadott azért, hogy megvehesse azt a rétet az Jézus. Ő annyira sokra tart minket, hogy az életét adta azért, hogy megváltson minket, mi vagyunk az ő kincsei. Péter is azt írta, hogy mi az Ő különleges kincsei vagyunk.

Ha tudnátok, hogy Isten milyen drágának tart titeket, soha többé nem beszélnétek lenézően magatokról, nem ostoroznátok magatokat. Én Isten öröksége vagyok, Ő kincsnek tart engem.

és milyen mérhetetlenül nagy az ő hatalma rajtunk, hívőkön.

Ó, bárcsak tudnátok, hogy milyen hatalmas erőforrások állnak rendelkezésetekre Isten gyermeként! Az Ő ereje, az Ő békessége mind a tietek, ha az Ő nevét hívjátok segítségül.

Minthogy hatalmának ezzel az erejével munkálkodik a Krisztusban, miután feltámasztotta őt a halálból, és jobbjára ültette a mennyekben

A Léleknek ugyanaz a hatalmas ereje, amely Krisztust a halálból támasztotta fel, bennetek lakozik, és feléleszti a ti testeteket is. Ó, bárcsak ismernétek az Isten Lelkének mérhetetlen nagyságát!

feljebb minden méltóságnál és hatalmasságnál, minden erőnél és uralomnál

Krisztus sokkal magasabban helyen áll a mennyben, mint bármelyik lelki lény, minden méltóságnál, uralomnál és hatalmasságnál,...

...sőt minden névnel is, amelyet segítségül hívnak, nemcsak ebben a világban, hanem az eljövendőben is.

A filippiekhez írt levélben olvashatjuk, hogy *Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnel nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieieké, földieké és földalattiaké; és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.*

„Az ő lábai alá vetett mindent”, és őt tette mindenek felett való fővé az egyházban, amely az ő teste

A gyülekezetünk vezetésének havi megbeszéléseit mindig azzal a megvallással kezdjük, hogy elismerjük: Jézus a gyülekezetünk feje. Nem azért vagyunk, hogy a saját elképzeléseink szerint vezessük a gyülekezetet, hanem azért, hogy az Úr akaratát keressük, hogy Ő irányítsa az itteni tevékenységeket. Nem azért vagyunk, hogy

vezessük a gyülekezetet, hanem azért, hogy Rá halgassunk, és megtudjuk, hogy Ő mit akar tenni – az Ő utasításait és tanácsait követjük.

amely az ő teste, és teljessége annak, aki teljessé tesz mindent mindenekben.

Isten emlékeztessen arra, hogy milyen értékesek, milyen fontosak vagytok Számára, mennyire szeret titeket, hogy mi mindent tett értetek, és mi mindent tesz lehetővé számotokra csak azért, mert mérhetetlenül nagy az Ő szeretete. Bizzatok benne teljes szívetekből, hogy ez legyen az Ő dicsősége és ebben gyönyörködhessen.

Ismerjétek meg a Szentlélek munkájának új fejezetét az életetekben, amely elpecsétel titeket Isten tulajdonaként. Legyetek állandóan tudatában annak, hogy az Ő tulajdona vagytok, drága áron vétettetek meg, és a foglalót már megfizették értetek. Én nagyon várom azt, hogy Ő kiváltson engem, azt a tulajdont, amit már megvett.

Oh, milyen gazdagok és áldottak vagytok Isten gyermekeiként! Semmi a világon nem ér fel ezzel! Úgy érzem magam, mit Dávid, aki azt kérdezte: „Uram, mit mondhatnék erre?” Elnémultam, nem tudok válaszolni Neki, amikor teljes mértékben felfogom, hogy Ő mi mindent tett értem.

Hogyan tudom mindezt megköszönni Neki? „Köszí, Istenem.” – túl egyszerűen hangzik. Hogyan adhatnék Neki kevesebbet, mint mindent amim van, az egész életemet. „Itt van Uram, vedd el. Neked adom az örökkévalóság reménységében, a királyságod örökkévaló gazdagságában, amelyet nekem adsz, amikor befejezed a megváltásomat.”

PÁL LEVELE AZ EFEZUSIAKHOZ 2. FEJEZET

Pál ebben a fejezetben rólatok beszél, úgymint biztosan, hogy érdekelni fog titeket. Ha készítenénk egy fényképet a gyülekezetről, és kitennénk a falújságra, kit keresnétek meg elsőként a képen? Magatokat.

Titeket is életre keltett, akik halottak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt,

Az „életre keltett” kifejezést a fordítók adták hozzá a szöveghez, ez nincs ott az eredeti görög szövegben, hanem csak az ötödik versben olvashatjuk ezt. Azért hozták ide előre, mert enélkül az első versek nagyon keményen hangzanak, és ezáltal enyíteni akarták Pál mondanivalóját veletek kapcsolatban. Az eredeti szöveg így hangzik:

Ti, akik halottak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt,

Isten azt mondta Ádámnak, hogy amikor eszel a tiltott fa gyümölcséből, meg fogsz halni. Isten lelki halálról beszélt, és azt értette ezalatt, hogy meg fog szűnni az ember kapcsolata, közössége és egysége Istennel. Isten Lélek, tehát lélekben és igazságban kell Őt imádni, és az Istennel való közösség abban a pillanatban megszűnt, amikor az ember figyelmen kívül hagyta Isten parancsolatát és bűnbe esett.

A görög „hamartia” szót használják itt a bűnre, ami azt jelenti szó szerint, hogy eltéveszteni.

Az angol „sin”, bűn szó is hasonló eredetű, az írászatban volt használatos. Felállítottak egy oszlopot és arra felakasztottak egy célkarikát. Aztán az íjjászok vették a nyílvevőket és egyforma számú vesszővel próbáltak belelőni a karikába. Mondjuk, hogy volt öt versenyző, 10-10 nyílvevővel. Egyenként elkezdtek belecélozni a nyílvevőket a karikába. Ha egy ember eltévesztette a célt, akkor „sinner”-nek, magyarul bűnösnek hívták, és a többieket meg kellett hívja egy italra, mert eltévesztette a célt.

A szó eredete arra utal, hogy akkor is lehet valaki bűnös, ha nem akar az lenni. Megtörténhet, hogy nagyon koncentrálsz, és nagyon bele akarsz találni a célba, de akármilyen nagy erővel és odaszánással próbálkozunk is, egyikünk sem talál be tökéletesen abba a célba, amit Isten az ember elé állított. „Mindenki bűnös, és híjján van Isten dicsőségének.” Lehet, hogy egyesek közelebb vannak a célhoz, mint mások, de senki sem büntelen, mindeki eltévesztette a célt.

„Nincs egyetlen igaz sem közöttük.” – ami azt jelenti, hogy mindannyiunknak segítségre van szüksége, egyedül senkinek sem fog sikerülni.

Az Isten által megállapított cél a tökéletesség: „Legyetek tökéletesek, minthogy a mennyei Atyátok is tökéletes.” De az Írás szerint senki sem tökéletes. Ennek következtében, pedig „a bűnös lélek meg fog halni”, mert „a bűn zsoldja a halál.”

amelyekben egykor éltetek e világ életmódja szerint;

Pál itt az éltetek szót a görög „meander” szóval fejezi ki, ami tévelygést jelent. Ez arra utal, hogy nem volt semmilyen örökkévaló célunk e világban, nem haladtunk semerre sem, csak éppen léteztünk. Csak folytunk e világ folyamában, annak akarata, divatja szerint, ugyanúgy, mint mindenki más.

Amikor kisfiú voltam, néha megkérdeztem anyukámtól, hogy elmehetek-e ide vagy oda, csinálhatom-e ezt vagy azt. Ha azt válaszolta, hogy nem, akkor mindig visszakérdeztem, hogy „Miért nem, anya, mindenki megy, mindenki ezt csinálja!” Azt válaszolta: „Fiam, nem számít, hogy mindenki azt teszi. Ha mindenki beugrik a tűzbe, akkor te is ezt fogod tenni? Keresztényként meg kell tanulj ár ellen haladni. Még a döglött hal is tud lefele úszni a patakban, de a felfelé úszáshoz élő halra van szükség.”

Köszönöm Istennek édesanyám jótanácsát. Az e világi életmód, az árral való úszást jelenti, amikor a tömeget, az aktuális divatot követjük, és Pál erre utal itt, majd meg is mutatja nekünk, hogy ezeket a divat-hullámokat a Sátán irányítja.

igazodva a levegő birodalmának fejedelméhez, ahhoz a lélekhez, amely most az engedetlenség fiaiban működik.

Lehet, hogy volt a történelem során olyan időszak, amikor emberek megkérdőjelezhették, hogy a világ eseményeinek alakítása mögött a Sátán állt. De ezt a mai világ esetében már nem hiszem, hogy elmondhatjuk. A dolgok jelenlegi alakulása szerint, például a zenebálványok nagy részét figyelve világos képet kaphatunk arról, hogy ördögi és kegyetlen ihletés áll a háttérben.

Például olyan posztereket láttunk Koppenhágában, amelyeken egy fiatalember, vérben, láncokkal megkötözve áll és alatta nagybetűkkel ez áll: NINCS MENEKVÉS. Ez a mai európaiaknak szóló üzenet. Nincs menekvés, rabszolgaság van, mert a világ napja lefelé áldozik. Ez a világ üzenete a világ számára.

Pál azt kérdezte, hogy *hogyan menekülünk meg mi, ha nem törődünk ilyen nagy üdvösséggel, amelyet az ÚR hirdetett először?*

Istennek hála, van menekvés, mert Jézus Krisztus szabadítása rendelkezésünkre áll. De Krisztuson kívül igaz, hogy nincs menekvés. A Sátán áll a világ minden divatja, trendje mögött, és ő irányítja, vezényli ezeket az ördögi erőket, amelyek elárasztják az egész társadalmunkat. Az erkölcstelenség és pornográfia növekedése, az abortusz és a homoszexualitás elfogadása által a Sátán mind közelebb és közelebb viszi a világot a pokolhoz. És egy időben mi is követtük ezt a folyamatot: halottak voltunk a bűneinkben, céltalan életet éltünk – milyen tragikus kép ez a Krisztus nélküli emberről.

Gyakran félnek az emberek Isten akaratától, ami számomra elég nehezen érthető. A Sátán annyit hazudott már az embereknek Isten természetéről, hogy ez valóban sokukban igen nagy félelmet okozott, és nem merték Istennek átadni az életüket.

Amikor gyerekként jártam a templomba, oly sokszor hallottam, hogy az emberek azt mondták: „Vigyázz, hogy ne mondd ki, amit nem akarsz megcsinálni, mert Isten pont azt

fogja rád kényszeríteni. Egyszer el fog kapni, mert Isten csak arra vár, hogy rossz tetten érjen.”

Ezért féltem Istennek átadni az életemet, mert attól tartottam, hogy Isten mindenféle izetlen dologra fog kényszeríteni, amit sohasem akartam csinálni.

Mi történne, ha egyszer a fiam azt mondaná, hogy „Apa, gondolkoztam a dolgon, és rájöttem, hogy mindig jó életem volt, mert mindig biztosítottad számomra az ételt, a ruhát, a meleg otthont, és nagyon értékelem mindezt. Ezért ma meglátogatlak, és azt fogom csinálni, amit te szeretnél, akármilyen feladatot megcsinálok, amit akarsz. Az egész napot veled szeretném tölteni.”

Azt gondoljátok, hogy szerető apaként, most arra gondolok, hogy „Ez igen. Most aztán elkaptam a fickót. Megcsináltatok vele minden mocskos munkát: kigyomláltatom vele az egész kertet, kimosatom vele a szemetes kukákat,...” Ha ezt gondoljátok, akkor nem ismertek engem.

Az igazság az, hogy le volnék döbbenve, ha valamelyik fiam ezzel a felajánlással jönne hozzám...- de kellemes meglepetés volna ez számomra. Életének egyik legjobb napjává szeretném azt a napot tenni: menjünk le a tengerpartra és szörfözzünk, vizesizzunk. Olyan dolgokat választanék, amit mindketten élveznénk, és nagyon szeretném, ha ez egy nagyszerű nap lenne mindkettőnk számára.

Mit gondoltok, hogy nem ezt akarja a mi mennyei Atyánk is ha Hozzá fordultok, és azt mondjátok: „Atyám, olyan jó voltál, és annyi jót tettél értem, annyira megáldottál. Szeretném átadni neked az életemet.”

Az a hamis elképzelésünk, hogy Isten egy csomó piszkos munkát fog ránk bízni, és olyan nehéz szolgálatokat ad, hogy majd belegörnyedünk, csak azért, mert átadtuk neki az életünket.

Ez nem így van! Ha ezt gondoljátok, akkor nem ismeritek a ti mennyei Atyátokat: téves és istenkáromló elképzelésetek van Róla, mert Neki nagy élvezet, ha kellemes napokat tölthet veletek. Nagyon örül, ha boldognak és örömtelinek lát titeket, ha növekedik bölcsességeitek Krisztusban.

Másrészt Jézus azt mondta a Sátánról, hogy azért jött, hogy raboljon, öljön és pusztítson. A Sátánnak egyetlen célja van veletek és a világgal: hogy elpusztítsa. Mégis az emberek olyan elvakultan követik őt. Nem aggódnak azért, hogy merre vezet az életük ösvénye, és úgy néz ki, hogy nincs semmi kivetni valójuk a saját pusztulásukba vezető sátáni úttal.

Sokan nem akarnak Krisztus felé fordulni, olyan kifogásokkal, hogy most nagyon elfoglaltak, nem akarják megfosztani magukat az élvezetektől, és majd esetleg a halálos ágyukon befogadják Őt.

Milyen elképesztően hibás az emberek elképzelése arról, hogy mit jelent átadni életüket az Isten akaratának.

De ha ezt valaki megteszi, azt fogja érezni, amit Jézus: „Élvezet a Te akaratodat követni, Uram.” Az életünk öröme, élvezete, izgalma lesz ez.

Mások persze kívülről ezt nem értik, mert nem látják azt, hogy mi folyik a belsőkben. „Te vasárnap este is mész a gyülekezetbe és Biblia tanításon veszel részt? Ember, nem vagy eszednél!”

Nem ismerik azt a fajta örömet, amely az Úrral való közösség, az Ő dicsőítése és imádata, az Ő szeretete és a mi iránta érzett hálánkból fakad. Nem értik hogy hogyan tud Isten Igéje a szívünkhöz szólni, hogyan tudja megváltoztatni az életünket.

Amikor viszont ők is közénk kerülnek, akkor velünk együtt tapasztalják meg a Vele való járás örömét, élvezetét, szeretetét. Olyan nagyon jó érezni Isten családjában az Ő szeretetének melegségét, amely a mi lelkünkben a tanubizonyosság Őróla.

Pál szerint egyszer mindnyájan a Sátán által irányított hajóban ültünk, amely egyenesen haladt a hajótörés felé.

Egykor mi is mindnyájan közöttük éltünk testünk kívánságaival, követtük a test és az érzékek hajlamait, és a harag fiait voltunk emberi természetünk szerint, éppenúgy, mint a többiek.

Milyen életet éltünk akkor? A testi és érzéki kívánságokat teljesítve, azok rabságában voltunk, állati szinten éltünk ekkor. A testi és érzéki kívánságok voltak az életünk mozgató erői, a teljes életünk ezen kívánságok kielégítéséről szólt.

Salamon király megpróbált értelmet keresni az életének, és nagyon sok különböző utat próbált ki. Először is a gazdagságot próbálta ki, mint oly sokan – olyan gazdag volt, hogy Izraelben annyi ezüst volt mint a kövek és sziklák együttléve. Jeruzsálem a világ legszükségesebb városa, képzeljétek el, hogy akkor mennyi ezüstje lehetett Salamonnak. Mégis azt írta a Példabeszédekben, hogy „a gazdag ember is úgy hal meg, mint az ostoba – hiábavalóság az egész.”

Ezután Salamon a tudás ösvényét próbálta ki, egészen addig haladt, amíg ő lett a világ legbölcsebb embere. A végkövetkeztetése viszont: „ a bölcs is úgy hal meg, mint az ostoba – ez is mind hiábavalóság.”

Aztán azt gondolta, hogy hatalmas emlékműveket épít, és Jeruzsálemet hatalmas épületekkel díszítette fel. De amikor végigtekintett ezeken ezeket is hiábavalóságnak látta, amely nem elégíti ki az embert. Miután semmit sem tagadott meg magától, amit a szíve kívánt a végkövetkeztetése az lett, hogy minden értelmetlenség és hiábavalóság a nap alatt. Mindezt azok után mondja, miután teljesen kielégítette testének minden kívánságát.

Sokan manapság is azt a filozófiát követik, hogy túl nagy fájdalomba kerül, hogy szembenézzünk a valósággal. Mindent kipróbáltak, semmit sem vontak meg maguktól, de még mindig hatalmas az üresség bennük. A drogba, az alkoholba menekülnek, mert a valóság elviselhetetlen. Az egzisztencialista filozófia is ezt vallja, hogy a valóság a kétségbeeséshez vezet, ezért ne nézz szembe vele, hanem ugorj, szállj az ismeretlenbe és reménykedj abban, hogy majd valamikor ismét lesz talaj a lábad alatt. Reménykedj abban, hogy lesz valami kielégítő igazság-tapasztalatod, mert ha a valósággal

szembenézel, akkor nem létezik igazság, és mindennek a vége csak kétségbeesés lehet.

Mi is együtt úsztunk az árral és azt tettük, ami a bukott ember természetéből következhetett, akit a test kívánságai uralnak. Ez az emberi természet Jézus Krisztus nélkül. Ezt a nagyon sötét képet Pál rólad és rólam festi. A negyedik versben, miután megfestette a sötét hátteret, elkezdte az életed adó gyönyörű színeket felvinni a vászonra.

De Isten, gazdag lévén irgalomban, az ő nagy szeretetéért, amellyel minket szeretett, minket is, akik halottak voltunk a vétkek miatt,...

Pál a római levélben mondja, hogy *Isten azonban abban mutatta meg rajtunk a szeretetét, hogy Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor bűnösök voltunk.*

János szerint *Ez a szeretet, és nem az, ahogy mi szeretjük Istent, hanem az, hogy ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért.*

...Mert úgy szeretete Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Mikor kezdett Isten titeket szeretni? Gyakran azt gondoljuk, hogy Ő akkor kezdett szeretni minket, amikor mi elkezdtünk szeretni, kedvesnek és jónak lenni másokkal. Ez megtetszett Istennek és azt mondta, hogy ugye milyen szeretetre méltó ember, mennyire szeretem őt.

Mikor kezdett el szeretni Ő minket? Amikor még halottak voltunk a vétkeinkben, már akkor szeretett, az örökkévalóság kezdete óta. Soha sem volt és nem is lesz olyan időszak, amikor Isten nem szeret titeket.

életre keltett a Krisztussal együtt - kegyelemből van üdvösségetek! -

Egy időben a bűneim miatt halott voltam, de Jézus Krisztuson keresztül Isten gondoskodott a bűneim és vétkeim megbocsájtásáról. A 32.-ik zsoltár szerzőjével együtt mondhatom, hogy *Boldog, akinek hűtlensége megbocsájtott, vétke eltöröltetett.* Azt hittem, hogy meghalok, amíg takargattam a bűnömet, de milyen jó, hogy ennek megvallása után Isten megbocsájtása elérhető számomra!

Isten előkészítette a bűneink megbocsájtásának útját, és miután ez megtörtént lélekben feltámadtunk, vagyis újjászülettünk. Az első születésünk testtől való volt, és ezért a testi kívánságaim uraltak engem. Nagyon jó kisgyerek voltam amíg a testi kívánságaim miatt nem kezdtem el sírni és kiabálni, addig amíg meg nem etettek. Néha, ha nem etettek meg azonnal, akkor visítottam, rugkapáltam és kiáltoztam, mert természeti ember voltam a test kívánságainak uralma alatt. Vannak emberek, akik egész életükben ezen a szinten élnek. A testük kívánságai határozzák meg az életüket, és ha nem kapják meg, amit akarnak, akkor visítanak, rugkapálnak és kiáltoznak.

De most már új életem van, lelkileg újjászülettem és többé már nem Ádámra vezetem vissza magam, aki a test szerinti ősem volt, hanem Jézus Krisztustól származom, aki a lelki Atyám. Istentől születtem újjá, Jézus Krisztus Lelke által, és ezen lelki születés

nyomán megelevenedett a lelkem, közösségem visszaállt Istennel. Az Isten Lelke tanúsítja az én lelkemnek, hogy az Ő gyermeke vagyok, és ezért kiáltom, hogy „Abba, Atyám.” Lélekben és igazságban imádom Őt.

„Kegyelemből szabadított meg”, ami azt jelenti, hogy nem érdemeltük meg, nem tudunk semmit tenni a saját erőnkől, amely lelkileg feltámasztana minket. Nem a saját hatalmas erőfeszítéseinknek köszönhető mindez, hanem egyedül Isten kegyelmi ajándéka nyomán szabadulhatok meg.

és vele együtt feltámasztott, és a mennyeiek világába ültetett Krisztus Jézusért,

Nemcsak a bűneimtől szabadított meg, hanem feléleszt Isten számára, és a mennyei szintre emel fel engem, ahol Isten Krisztusban velem együtt van. Ez az én új lelki életem. Mi célból?

hogy megmutassa az eljövendő korszakokban kegyelmének mérhetetlen gazdagságát irántunk való jóságából Krisztus Jézusban.

Figyeljétek meg az 5.-ik versben Krisztussal együtt, a 6.-ikban Krisztus Jézusért, a 7.-ikben pedig Krisztus Jézusban. Mindent Isten cselekedett vele, általa, és benne.

Az első fejezetben imádkozta Pál, hogy ismerjék meg az elhívásuk reménységét. Isten a fiainak hívott el minket. Tudjátok, hogy ez mit jelent? Azt, hogy az elkövetkező örökkévalóságban Istennel fogtok uralkodni az Ő örökkévaló királyságában az Ő kegyelmények és jóságának folyamatos megtapasztalásával Jézus Krisztusban.

A zsoltárok szerint *amilyen magasan van az ég a föld fölött, olyan nagy a szeretete az istenfélők iránt.* Isten az örökkévalóság teljes ideje alatt mindazokat a jó, örömteli, kegyelmes és szeretettel teli ajándékait fogja megmutatni számotokra, amelyet előkészített nektek Jézus Krisztusban. Soha nem tudjátok ezt teljességgel felfedezni, annyi van belőle, hogy az örökkévalóság sem lesz erre elég.

Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem töletek van:

Mi nincs töletek? A hit. Nem mondhatjátok, hogy hiszek Istenben, nézzetek rám, milyen jó vagyok én. Még a hit is az Isten ajándéka.

Emlékeztek, amikor a midjániak úgy ellepték a földet, mint a sásákák, Izrael minden ételtartalékát felemészelve. Gedeon egy barlangban rejtőzködve őrlte a búzáját, hogy elrejtse azt előlük, és az Úr angyala megjelent neki, és azt mondta: „Gedeon, menj és szabadítsd meg Izrael gyermekeit a midjániaktól.” Gedeon azt válaszolta, hogy ki vagy te és mit keresel itt – téves a leveled címzése. Az atyám egy senki, és én vagyok a legutolsó az ő házában, nem gondolod, hogy általam fog Izrael megszabadulni. De az Úr azt válaszolta, hogy igenis hozzád jöttem.

Ekkor Gedeon kitett egy fürt gyapjút a szérűre, és kérte az Istent, hogy tegye azt nedvessé, és a körülötte levő földet szárazzá, és akkor tudni fogja, hogy tényleg az Isten

szólt hozzá. Reggel minden úgy volt, de Gedeon most azt kérte, hogy a föld legyen vizes és a gyapjú száraz, és ez meg is történt. Ekkor már tudta, hogy ez Isten, és megfújatta a kürtöt egész Izraelben és összegyűjtött 32 ezer embert, hogy a 135 ezer midjániával szembeszálljanak. Isten azt mondta, hogy túl sok embered van Gedeon, mert ismerem a szívüket, és ha nekik adnám a győzelmet, akkor azzal dicsekednének, hogy ők győzték le a midjániakat. Küldd hát haza azokat akik félnek a harctól – 22 ezer hazament. De Isten ismét soknak találta a megmaradt 10 ezer harcost és azt mondta Gedeonnak, hogy vigye le őket a patakhoz, és igyanak belőle. Minden ember, aki belemeríti az arcát a vízbe, és úgy iszik, menjen haza, aki felveszi a kezébe a vizet, és úgy iszik, azoknak a kezébe adom a midjániakat. 300 ember maradt a teljes hadseregből.

Mi volt Isten célja mindezzel? Hogy megóvja az embereket attól, hogy az Isten által végzett munkával dicsekedjenek.

Isten nagyszerű dolgot adott nekünk: szabadulást és örökéletet, de nem akarja, hogy dicsekedjünk azzal, amit mi cselekszünk. Az igazság az, hogy azt akarja, hogy egyetlen test se dicsekedjen az Ő jelenlétében, ezért még a megváltáshoz szükséges hitet is Ő adja nekünk ajándékba.

*Isten ajándéka ez;
nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék.*

Isten ismeri a régi természetünket, amely mindig dicsőséget akar magának. Ez a bűnös természet része, és ez az, ami a Sátánt is elbukttatta. „A trónomat a mennyek csillaga fölé fogom emelni. Olyan leszek, mint Isten, hogy az emberek engem imádjának.”
Leestél az égről, fényes hajnalcsillag! Lehulltál a földre, népek legyőzője!

Mivel Isten ismeri nagyravágyó természetünket, ezért a szabadulást képességeinken felül helyezte el, és úgy határozott, hogy a szabadulás az Ő kegyelméből lehetséges egyedül a Jézus Krisztus által elvégzett munkában való hit által. A hitet is Ő adja mindehez. Közel von magához, behelyezi a hitet a szívembe, hogy elhiggyem az Ő igazságát, és a kegyelme által ajándékba adja az örökéletet.

Mert az ő alkotása vagyunk,

Az alkotás görögül „poema”, amely költeményt is jelent. A költő gyönyörű kifejezések által akar megnyilvánulni, szépséget fejez ki vonzó szavakkal. Isten is Önmagát akarja kifejezni a ti életeitekben azáltal, hogy Jézus Krisztus hasonlatosságára alakít át, ezáltal ti magatok lesztek Isten kinyilatkoztatása a környezetetek számára.

Jézus volt az Ő dicsőségének kifejeződése. Egy napon azt mondta a tanítványainak, hogy ha láttatok engem, akkor az Atyát láttátok.

Fülöp így szólt hozzá: „Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és az elég nekünk!”

Jézus erre ezt mondta: „Annyi ideje veletek vagyok, és nem ismertél meg engem, Fülöp? Aki engem lát, látja az Atyát. Hogyan mondhatod te: Mutasd meg nekünk az Atyát?”

Talán nem hiszed, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van? Azokat a beszédeket, amelyeket én mondok nektek, nem önmagamtól mondom; az Atya pedig bennem lakozva viszi végbe az ő cselekedeteit.

Higgyetek nekem, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van; ha pedig másért nem, magukért a cselekedetekért higgyetek.”

Isten azt akarja, hogy ti legyetek az Ő kifejeződése a világ számára. A negyedik fejezetben Pál el fogja mondani, hogy ő „adott” némelyeket apostolokul, másokat prófétáknak, ismét másokat evangélistáknak, vagy pásztorokul és tanítóknak.

A célja az, hogy a szenteket felvértesse a Krisztus testének szolgálatára, amely egészen addig tart, amíg mindnyájan megismerjük az Isten Fiát és egységesen hiszünk Őbenne. Pál a korintusiaknak írta hogy *ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre.*

Az Isten lefaragja rólunk a kiálló szálkákat, elsimítja az egyenetlenségeket, és az életünkkel kapcsolatban az egyetlen célja az, hogy Krisztus képére formáljon engem, hogy rajtam keresztül nyilatkozhatson meg a világ számára.

Sokszor felkiáltok e munka közben, amikor faragni kezdi a kiálló sarkakat. Nem mindig szeretem az Isten munkáját, de fontos, hogy alávessem magam az Ő akaratának. Nem értem mindig, hogy miért faragja le ezt vagy azt, lehet, hogy én jónak látom azt, de Ő tudja. Ha átadom neki magam, akkor nem harcolok ez ellen. Uram, elfogadom mindazt, amit az életünkben teszel, végezd a munkádat énbennem, hogy megmutathasd magad rajtam keresztül.

Mert az ő alkotása vagyunk, akiket Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtett, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azok szerint éljünk.

Isten már előre meghatározta azt a munkát, amelyet te az Ő dicsőségére fogsz elvégezni: egy kész terve és célja van számodra. Emlékszel arra, amikor Mordokaj üzenetet küldött Eszternek, hogy beszéljen a királlyal, a férjével? Eszter azt válaszolta, hogy nem mehetek be a férjemhez bármikor, mert a perzsa törvények szerint ez lehetetlen, csak akkor ha hívat engem, különben a fejemet veszik. Mordokaj ezt üzenté vissza:

„Honnan tudod, hogy nem Isten akaratából vagy-e most pont azon a helyen? A történet teljes háttere: a szépségverseny, amelynek nyomán királynővé választottak, a régi királynő elvesztése, minden körülmény arra utalhat, hogy Isten munkálja ki az Ő akaratát azért, hogy erre a történelmi pillanatra készítsen fel, és általa szabadítsa meg Isten gyermekeit. Ne gondold, hogy ha ez a zsidókat elítélő törvény életbe lép, akkor te megszabadulhatsz. Ha életbe is lép, Isten akkor is megszabadítja a népet valaki máson keresztül. De te vesztes leszel, ha annak ellenére visszautasítod a segítséget, hogy Isten erre téged választott ki.”

Tudhatjuk, hogy Isten egy előre meghatározott céllal és tervvel munkálkodik a mi életünkben is. Nem azért dolgozik bennünk, mert nincs más dolga. Nem azért állít minket különböző próbatételek elé, mert egyszerűen úgy tetszik neki. Azért dolgozik

bennünk, hogy azt a pontosan megszerkesztett tervet vigye véghez, amely az Ő dicsőségét szolgálja az Ő királyságában. Ha visszatekintek az életemre, láthatom, hogy miként készített fel, és hogyan dolgozott bennem eddig, hogy felkészítsen arra, ahol most éppen vagyok.

Visszamehetek egészen még a születésem előtti időkhöz, és láthatom, hogy már akkor kézben tartotta az életemet, amikor még meg sem születtem. Látható az is, amint kisgyerekként az Ő felkészítő munkájának részese voltam azáltal, hogy egy olyan Istent tisztelő édesanyát adott nekem, aki még a születésem előtt azt ígérte Istennek, hogy ha visszaadja a halott kislányát neki, akkor engem az Isten szolgálatára fog átadni. Isten egy csoda folytán azonnal visszaadta a kislányt, aki ismét elkezdett lélegezni, és két hónap múlva, amikor megszülettem azt mondta az édesanyám Istennek: „Atyám, teljesítem a fogadalmamat a fiamon keresztül, és átadom neked, hogy Téged szolgáljon.”

Igy a legelső emlékeimtől kezdve az édesanyám az Írásokat tanította nekem. Rendszeresen tanította nekem az igeverseket, lefekvés előtt mindig Dávidról, Józsuéről és Pálról olvasott nekem. Isten már ekkor elkezdte a felkészítést.

Szolgálatom első éveiben hatalmas kudarcokkal, nehézségekkel kellett szembe nézzünk. Ezen idő alatt kellett megtanuljunk, hogy még a vacsorát is Isten fogja adni, mert olyan közel álltunk a teljes csődhez. Egyik este, amikor már minden zsebet és pénztárcát kiürítettünk, összesen 37 centet találtunk. Elmentünk a boltba, hogy vegyünk valamit enni és vettünk egy pár répát és egy babkonzervet. Amikor odavittük a kasszához, pontosan 37 centbe kerül, de mi már tudtuk, mert előre kiszámítottuk. Letettük a pénzt, vettük a répát és a konzervet és elindultunk az ajtó felé. A kasszás utánunk szólt és azt mondta: „Már régen szerettem volna jót tenni valakivel, itt ez a 10 dolláros vásárlási utalvány.” Mondtam Kay-nek, hogy menjünk át a húsrészlegre..., és vegyünk két szép lapockát, mert Isten megajándékozott, és sült húst fogunk enni ma este.

Isten ekkor is velünk volt és ez is az Ő felkészítő munkája volt. Arra készített fel, hogy higgyünk Őbenne, és legyünk biztosak abban, hogy betölti a szükségleteinket, ugyanakkor arra tanított meg, hogy takarékosan használjuk az Ő erőforrásait, és hogy bölcssek és előrelátóak legyünk. Mindezzel arra a szolgálatra készített fel, amelyet ma is vezetünk.

Én nem tudtam képzelni, hogy mi fog Isten fejében. Megvolt az ambícióm arra, hogy remélhetőleg egy napon lesz egy 250 fős gyülekezetem – elegendő volt a 100 fő alatti gyülekezetekből, mert azok nem tudták ellátni a család szükségleteit. Ezért, akárcsak Pál, én is dolgoztam, hogy ne a gyülekezetnek kelljen minket eltartani. Amikor a Calvary Chapel-t elindítottuk, akkor is saját kezünkkel dolgoztunk, és én arra számítottam, hogy továbbra is dolgoznom kell. De Istennek más terve volt, sokkal nagyobb és hatalmasabb annál, amit bármikor is elképzeltünk.

Úgy gondolom, hogy ha akarunk, akkor kiléphetünk Isten tervének megvalósításából. Mondhatjuk Neki, hogy elegendő van Istenem, nem akarom ezt tovább folytatni, más úton akarok haladni. Ezáltal elveszíthetjük Isten számunkra elkészített tervét. Ne értsetek

félre, nem a megváltás elvesztéséről beszélek, hanem Isten számunkra elkészített tökéletes tervéről. Ha fellázzadunk az Isten által bennünk végett munka ellen, akkor ez megtörténhet.

Isten azelőtt készít fel minket, mielőtt használni kezdene. A Biblia intése ellenére, a felkészülés napjait megvetjük, nem szeretünk kis dolgokkal foglalkozni: „Uram, a nagy dolgokat akarom.” Fontos, hogy Isten előbb bennem dolgozik, és csak azután tud általam dolgozni. Ezért a Bibliában az áll, hogy örömmel vegyük a nehéz próbatételeket.

Nem hiszem, hogy Isten mindent amit akart, már megvalósított rajtam keresztül. Úgy gondolom, hogy egy még nagyobb munkát készített elő számomra, ezért minden nap hihetetlenül izgalmas, mert újabb és újabb lehetőségeket fed fel előttem a szolgálat kiszélesítésére. Én továbbra is a felkészítés időszakát élem, nem futatottam még be, de úton vagyok. Egy napon, amikor megérkezek, körbe fogok nézni, és látni fogom Pált, Jánost, és dicsőséget fogok látni magam körül.

Pál pontosan tudta, hogy amikor az Úr elhívta őt, akkor egy pontos terve volt számára, ezért mondta azt, hogy még nem értem azt el, amire elhívtam – még úton vagyok. Istennek terve van velem, és további munkája van számomra. Amikor mindezt teljesítem, úgy gondoljátok, hogy Isten továbbra is ebben a bűnös, elátkozott világban fog hagyni engem?

Annál jobban szeret Ő engem, és akkor magához fog venni a királyságának örök dicsőségébe.

Emlékezzetek tehát arra, hogy ti egykor pogányok voltatok, úgynevezett körülméletlenek a körülmélték szerint, akik viszont azért nevezik magukat így, mert testükön emberkéz által körül vannak metélve.

Ti abban az időben Krisztus nélkül éltetek, Izrael közösségétől elkülönítve, és mint az ígélet szövetségein kívül álló idegenek, reménység nélkül és Isten nélkül éltetek a világban.

Krisztus eljövetele előtt hatalmas fal állt köztetek és Isten között. Az emberiség egyik legszomorúbb és letragikusabb látványa, hogy reménység és Isten nélkül él a világban. Tragikus sors, ha valaki reménytelenségre van ítélve.

A Biblia egyik legnagyobb tulajdonsága az, hogy reményt ad még ebben a folyamatosan romló világban is. Minél inkább romlik ez a világ annál inkább nő a mi reménységünk.

A közgazdászok azt állítják, hogy a világ egyetlen reménysége egy egységes pénzügyi rendszer. Érdekes, hogy mindezt a világ egyetlen reménységeként említik. Amikor ez létrejön, akkor majd mindezt a világ megváltásának fogják nevezni. Viszont a Biblia szerint az Antikrisztus fogja ezt a pénzügyi egységet elhozni a világ számára, és a világ megváltójaként fogják magasztalni őt.

Most pedig Krisztus Jézusban ti, akik egykor „távol” voltatok, „közel” kerültetek a Krisztus vére által.

Valamikor idegenek voltatok, de most már Isten családjának részévé váltatok és otthon vagytok az Ő királyságában.

Mert ő a mi békességünk, aki a két nemzetséget egyé tette, és az ő testében lebontotta az elválasztó falat, az ellenségeskedést, miután a tételes parancsolatokból álló törvényt érvénytelenné tette, hogy békességet szerezve, a kettőt egy új emberré teremtse önmagában.

Itt Pál a zsidókról és pogányokról beszél. Jézus a törvény által elidegenített zsidókat, és a teljesen kizárt pogányokat hatalmas különbségek ellenére egyesítette. Ezáltal Jézus lett a közös nevező mindenki számára: az egyetlen út, amelyen az ember Istenhez tud érkezni. Mind a pogányok, mind a zsidók ezen az új, Jézus által megépített úton kell Isten felé közelítsenek, és ezáltal a köztük levő különbségek elmosódnak.

Megbékéltette mindkettőt egy testben az Istennel, miután a kereszt által megölte az ellenségeskedést önmagában,

Jézus a kereszten betöltötte a törvényt, mert a törvény szerint a bűnös lélek meg kell haljon. A zsidók azelőtt egy állat feláldozásával helyettesítették a saját halálukat, de a törvény igazságát be kellett tölteni, amely csak Jézus halálával történt meg. Így ért véget a törvény korszaka és hatalma az emberek fölött.

és eljött, és „békességet hirdetett nektek, a távoliaknak, és békességet a közelieknek”.

Ugyanazt az üzenetet hozta el mindenki számára, akár közel, akár távol levőknek.

Mert általa van szabad utunk mindkettőnknek egy Lélekben az Atyához.

Egy Isten és egy Közvetítő van az ember és Isten között – Jézus Krisztus. Nincs senki számára más út az Atyához, és nem érdekel, ha azzal vádolnak, hogy szűklátókörű vagyok, mert csak azt mondhatom, amit a Biblia ír erről. Igenis ez egy szűk kapu és egy keskeny ösvény, de ez vezet egyedül az örök élethez.

Mert tágas az a kapu, és széles az az út, amely a kárhozatba visz, és sokan vannak, akik azon járnak.

Mert szoros az a kapu, és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik azt megtalálják.”

Krisztus előkészítette azt az utat, amelyen keresztül az ember Istenhez mehet. Ez egy véres út, de általa az Atyával kerülünk közösségbe.

Ezért tehát nem vagytok többé idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek és háza népe Istennek.

Nemcsak Krisztus készít otthont magának a ti szívetekben, hanem ti is otthon lesztek Istennél.

Mert ráépültetek az apostolok és a próféták alapjára

Ezek nem az Ótestamentum prófétái, hanem az Újtestamentum egyházának prófétái. Nem is egészen az apostolok alapjaira építkezünk, hanem az ő üzenetükre. Pál azt mondta, hogy *más alapot senki sem vethet a meglévőn kívül, amely a Jézus Krisztus*. Péter azt mondta, hogy nincs más alapunk csak Jézus Krisztus. Jézus pedig azt mondta, hogy erre az alapra fogom építeni az egyházamat.

a sarokkő pedig maga Krisztus Jézus,

Isten egy házat épít saját magának, egy testet, amelyben lakozhat – Krisztus testét, a hívők testületét. Jézus azt mondta, hogy *ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben: ott vagyok közöttük*. Mi vagyunk Isten épülete, az apostolok és a próféták által alapoztattunk meg, és az épület sarokköve maga Jézus Krisztus – Őrá épül az egész épület. Péter a 118.-ik zsoltárt idézte a Szanhedrin előtt, és Jézusra utalva ezt mondta: *Ez lett a sarokkő, amelyet ti, az építők, megvetettetek, és nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk.*”

Krisztust visszautasították az övéi, a zsidó vallási vezetők a sarokkövet dobták el maguktól.

Salamon templomának építésekor egyetlen kalapácsütés, egyetlen fémütés, egyetlen csattanás sem hallatszott, mert mindegyik épületkövet a városon kívül faragták ki, és azután szállították az épülethez. Mivel tökéletesen faragták ki őket, a helyszínen csak fel kellett tenni ezeket az előre meghatározott helyükre, még maltert sem használtak az illesztésnél.

Az építész ellenőrizte az érkező köveket, megjelölte a terven, hogy melyik kő érkezett meg, és azt azonnal a helyére illesztették. Egyszer csak egy olyan kő érkezett a bányából, amely nem volt a tervrajzon, nem is volt semmilyen jel rajta, és az építészek nem tudták, hogy mit tegyenek ezzel a kővel. Ezért félredobták, mert azt hitték, hogy a bánya hibás követ küldött. Amikor a templom építését befejezték, elküldtek valakit a bányába és megkérdezték, hogy hol van az alapkő? Jött vissza a válasz, hogy már régen elküldtük. Végül megtalálták a követ a bokrok között, mert kiderült, hogy a félredobott kő maga az alapkő volt.

*a sarokkő pedig maga Krisztus Jézus,
akiben az egész épület egybeilleszkedik, és szent templommá növekszik az Úrban,*

Amikor Krisztusra építünk, akkor Ő az egész épületet összetartja, úgy, hogy ez az Úr templomává formálódjon.

és akiben ti is együtt épültök az Isten hajlékává a Lélek által.

Milyen dicsőséges dolog egybegyűlni Isten családjában, érezni Isten Lelkének hatalmas erejét, amivel építi az Ő hajlékát, amely nem egy megfogható épület, hanem a mi életünk, amely az Ő terve szerint fonódik egybe, és általa nyilvánul meg Isten az Ő népe és a világ számára.

Atyám, köszönjük a Szentlélek ezen csodálatos munkálkodását az életünkben, és azt a kegyelmet, amely által megváltattunk. A te bennünk való munkád készít fel a Te céljaid kivitelezésére.

Köszönjük, hogy a Lelked már akkor közelített hozzánk, amikor még semmi reményünk nem volt Krisztus nélkül ebben a világban. Köszönjük, hogy a családot részévé válhattunk, és együtt lehetünk Veled Krisztusra építkezve.

Mert az ō alkotása vagyunk, akiket Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtett, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azok szerint éljünk.

Istennek elkészített terve van az életetekre, dolgozik bennetek és rajtatok keresztül is akar dolgozni. Ha átadjátok életeteket Istennek, rá fogtok jönni, hogy milyen munkát szánt Isten nektek, amelyet az Ő dicsőségére végezhetek. De csak akkor tudjátok ezt megérteni, ha engedelmeskedtek Neki.

Amikor a fazekas az agyaggal kezd dolgozni, már az agyában előre elkészítette azt a tervet, amely alapján az edényt formálni fogja. Veszi azt az alakatlan agyagdarabot, óvatosan formálni kezdi egészen addig, amíg elkészíti a megtervezett edényt.

Ehhez hasonlóan Isten is úgy dolgozik az életetekkel, mint a fazekas az agyaggal. Előre eltervezte azt az edényt, amely egy számára dicsőséget hozó munkát tud majd végezni. Ő pontosan tudja előre, hogy milyen szerepet szánt nektek Krisztus testében.

Az agyagnak semmilyen hatása sincs a saját sorsával kapcsolatban. Nem is tudja előre, hogy mit fog belőle formálni a fazekas, egészen addig, amíg valamilyen formává nem alakul. Amint a formák már kezdenek látszani, mi magunk is rájöhethetünk, hogy Isten mire készít elő minket, és kezdjük megérteni céljait. Az egyetlen mód arra, hogy valóban felfedezzem az Ő terveit az, hogy teljesen átadjam magamat az Ő kezébe. Abban a pillanatban, amikor ellenállok, begörccsölök, a munka tönkremegy a Fazekas kezében, és emiatt Ő gyakran mindent előlről kell kezdjen.

Idővel megtanuljuk, hogy a Fazekas nálunk mindent jobban tud. Ekkor átadjuk az életünket az Ő érintéseinek, és hagyjuk, hogy vigye véghez bennünk azt a munkát, amelyet előre eltervezett.

Isten áldása legyen rajtatok, hogy készíthessen belőletek egy olyan eszközt, amelyet az Ő nevének dicsőségére használhat.

PÁL LEVELE AZ EFEZUSIAKHOZ 3. FEJEZET

Ezért vagyok én, Pál, a Krisztus Jézus foglya értetek, a pogányokért.

Nagyon érdekes, hogy Pál tulajdonképpen római fogoly volt ekkor, de ami őt illeti, Jézus Krisztus foglyának tartotta magát. Ő azért volt a római börtönben, mert kitartott amellett, hogy Jézus Krisztus a pogányokat is hit által válthatja meg. Ez felbőszítette a zsidókat, mert ők azt tartották, hogy a pogányok csak úgy üdvözülhetnek, ha előbb zsidókká válnak. Ez tehát azt jelentette, hogy csak egy zsidó üdvözülhet, a pogány nem.

Mivel Pál kitartott a pogányok megváltása mellett, ezért bármerre is járt a zsidók üldözték és üldöztették őt, és ennek következtében többször börtönbe is került. Pál tudta, hogy ha nem prédikálná a pogányok megváltását, akkor megszűnne az üldöztetése, de mégis kitartott a neki adott kegyelmi üzenet mellett.

Ha ugyan hallottatok az Isten kegyelme megbízásáról, amelyet nekem adott a ti javatokra,

Egyesek hét különböző megbízásról beszélnek.

Az első az ártatlansági megbízás, amelyet Isten Ádámnak és Évának adott az Édenkertben;

a második megbízás Ádám bűnbeesésének idejétől egészen Noé ideig tart, a harmadik Isten irányítása alatt egészen a Mózesi törvényekig tartott.

A negyedik a törvényi megbízás, majd az ötödik Jézus megbízása, a hatodik a kegyelmi megbízás és a hetedik pedig az ezeréves uralom.

Ezeket a megbízásokat emberek határolták így el egymástól, ezért nem vagyok meggyőződve arról, hogy ezt Isten is így gondolja. Szerintem a teológusok sok olyan dolgot tesznek, amire Isten nem igazán adta áldását.

Pál tehát a kegyelmi megbízásról beszél, és mi is ebben a korszakban élünk, amikor Isten a kegyelmén keresztül közelít hozzánk.

amikor kijelentésével ismertette meg velem a titkot, ahogy előbb röviden megírtam.

Az első fejezetben Pál az Ő akaratának titkáról beszélt az *idők teljességének arról a rendjéről, hogy a Krisztusban egybefoglal mindeneket, azt is, ami a mennyben, és azt is, ami a földön van.*

A titok az, hogy Isten akarata szerint minden egybefoglalódik Jézus Krisztusban, és minden Neki fog alárendelődni.

Ha elolvassátok, megtudhatjátok belőle, hogyan értem én a Krisztus titkát, amely más nemzedékek idején nem vált ismertté az emberek fiai előtt úgy, ahogyan most kijelentette szent apostolainak és prófétáinak a Lélek által:

Ez azt jelenti, hogy a pogányok számára a szabadulás felé kinyitott ajtót az Ótestamentum prófétái nem látták előre. Ők azt gondolták, hogy Krisztus megérkezése azonnal Isten királyságát fogja jelenteni a földön. Nem látták előre a kegyelem időszakát, amikor a pogányokat vonja magához Isten Krisztus testében. Nem mindig értették az Isten által számukra kinyilatkoztatott dolgokat, ezért olyan dolgokat is leírtak, amiknek az értelmét nem fogták teljesen fel, de mégis leírták ezeket, mert a Szentlélek ihlette őket.

Ézsaiás az eljövendő Messiásról írja, hogy Ő Dávid trónján fog ülni, dicsőségben és hatalommal, de ugyanakkor azt is írta, hogy Isten igaz szolgáját el fogják utasítani az emberek.

Megvetett volt, és emberektől elhagyatott, fájdalom férfja, betegség ismerője. Eltakartuk arcunkat előle, megvetett volt, nem törődünk vele.

Pedig a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta. Mi meg azt gondoltuk, hogy Isten csapása sújtotta és kínozta.

Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg.

Mindnyájan tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta. De az ÚR őt sújtotta mindnyájunk bűnéért.

Ézsaiás anélkül írta le mindezt, hogy felfogta volna a látszólagos ellentmondást.

Dániel is prófétált arról a napról, amikor eljön a Messiás, és azt írta *megölik a felkentet, senkije sem lesz.* Mégis a zsidók között uralkodó hozzáállás az volt, hogy a Messiás azonnal megalapítja a királyságát, és ezt még a tanítványok is így tartották. Állandóan Isten királyságának kezdetét keresték.

Amikor Jézus a feltámadása után a Szentlélek eljövételének ígérését adta nekik, azonnal azt kérdezték, hogy „Uram, ez lesz az az idő, amikor visszaállítod az izraeli királyságot?” Nem tudták, hogy a kegyelem megbízatásának ideje következik, amikor Isten a világból, a pogányok és a zsidók közül magához fogja vonni Krisztus testét, Jézus Krisztus egyházát. A pogányok és a zsidók közti fal leomlik, és így mindnyájan egyek lesznek Krisztusban.

Amikor Pál titokról beszél, akkor nem a mai értelemben vett titokra kell gondoljunk, hanem olyan dolgról van itt szó, amit a múltban nem nyilatkoztattak ki, de Isten most mindezt megteszi. Ez a kinyilatkoztatás arról szól, hogy Isten a pogányokat is megváltja, és az örökélet által számukra is megnyílik az út Isten királysága felé.

hogy tudniillik a pogányok örökös társaink, velünk egy test, és velünk együtt részesek az ígéletben is Krisztus Jézusért az evangélium által.

Ennek lettem szolgájává az Isten kegyelmének ajándékából, amelyben hatalmának ereje által részesített engem.

Nekem, minden szent között a legkisebbnek adatott az a kegyelem, hogy a pogányoknak hirdessem a Krisztus mérhetetlen gazdagságát,

Milyen hatalmas kiváltság, mondja Pál, hogy nekem, a legkisebb szentnek adatott meg ez a lehetőség. Pál véleménye saját magáról egy olyan ember véleménye, aki valóban szembenézett Istennel, és ezután megkapta az elhívását Jézus Krisztustól.

Manapság sok olyan prédikátort látok, akiről látszik, hogy nem voltak még szemtől szemben Jézus Krisztussal. Valami nincs rendben, ha az a véleményem magamról, hogy Uram, neked szerencséd van, hogy megszereztél engem az igazságod hirdetésére hiszen lehettem volna gazdag és híres is, de mindezt feladtam Érted, és nagyon sokat érhetek Számodra.

Engem nem érdekelnek azok a tanubizonyságok, amelyek arról szólnak, hogy az emberek mit adtak fel Krisztusért.

Pál hozzáállása az, hogy Isten kiváltságként adta ezt a dicsőséges szolgálatot neki, aki legkisebb a szentek között. Úgy gondolta, hogy mivel előzőleg ő üldözte az egyházat, minden, amit Isten tett érte, mind csak az Ő kegyelme által volt lehetséges. Lehetett benne egy mély kísértő emlék, amely arra emlékeztette, hogy egy időben ő annyira vak volt, hogy üldözte Krisztus egyházát. Többször tesz erre utalást, és itt is erre utal ez a kifejezés, „legkisebb a szentek között”.

és hogy világossá tegyem mindenki előtt, mi ama titok megvalósulásának a rendje, amely el volt rejtve öröktől fogva Istenben, mindenek teremtőjében, Jézus Krisztusban.

Fontos észrevétel, hogy mindenek teremtője, Jézus Krisztus. Erről szól ennek a levélnek az első három fejezete: Minden amit Isten tett, tesz és tenni fog értetek, azt mind Jézusban, Jézuson keresztül, és Jézus által teszi.

és hogy ismertté legyen most az egyház által a mennyei fejedelemségek és hatalmasságok előtt az Isten sokféle bölcsessége.

Emlékeztek, hogy Péter is írt ezekről a dolgokról, és megemlítette, hogy még az angyalok is kíváncsiak ezekre a dolgokra.

Az angyaloknak nincs teljhatalmuk, mint Istennek. Ők nem ismerik Isten teljes célját és terveit, és biztos vagyok benne, hogy érdekes beszélgetések vannak közöttük amikor Isten a céljainak egy-egy újabb részét felfedi előttük. Ennek ellenére az angyalok jobban megértették a próféciákat, mint az emberek, de mégsem látták teljesen előre a dolgokat.

Péter szerint Ők azt a kijelentést kapták, hogy nem maguknak, hanem nektek szolgálnak azokkal, amikről most az evangélium hirdetői prédikálnak nektek a mennyből küldött Szentlélek által, és amikbe angyalok vágyakoznak beletekinteni.

És itt az efezusi levélben Pál is az angyalokról szól, akik arra vártak, hogy ismertté váljon előttük az Isten sokféle bölcsessége az egyházzal kapcsolatban. El tudom képzelni, hogy mekkora megdöbbenést váltott ki közöttük, amikor megtudták, hogy Isten az emberek közé jön, és köztük fog élni, és utána pedig bennük fog élni.

És a titok ez: hogy Isten bennetek él az Ő Szentlelkén keresztül. A testem a Szentlélek templomává válhat, és Krisztus bennem való léte az én reménységem a dicsőségre.

Ez felel meg örök végzésének, amelyet megvalósított Krisztus Jézusban, a mi Urunkban:

A kezdetektől fogva ez volt Isten terve.

őbenne van bátorságunk és szabad utunk bizodalommal a benne való hit által.

Az első fejezetben Pál azt mondta, hogy elfogadtattunk Krisztusban, most pedig kijelenti, hogy szabad utunk van Istenhez. Ez a szabad út eddig a zsidók számára sem volt biztosított, mert Istent csak a papokon keresztül közelíthették meg. Csak a pap léphetett be Isten jelenlétebe, hogy értük könyörögjön.

Amikor Isten Mózesnek adta a törvényeket, akkor azt mondta, hogy tartsd távol az embereket a hegytől, mert el fognak pusztulni. Csak Mózes ment fel a hegyre, és amikor az emberek meglátták Isten dicsőségének hatalmasságát, elszaladtak és azt mondták Mózesnek, hogy egyedül menjen fel a hegyre, és utána mondja el nekik, hogy mit mondott Isten. Ők nem akartak Isten közelébe kerülni, mert hatalmas tűz gomolygott a földön, és a villámok és mennydörgések megfélemlítették őket.

A törvények szerint aztán a főpap mehetett be a szentélybe Isten elé évente egyszer, hogy esedezzen az emberekért.

Most viszont mindnyájunknak szabad utunk van Istenhez, nincs többé a lepel, ami távol tartson Tőle. Nagy jelentősége volt annak, hogy Jézus keresztre feszítése alkalmával a szentély leple kettéhasadt tetőtől talpig, és ezáltal Isten azt mondta, hogy Jézus Krisztuson keresztül mindnyájan jöhetnek Hozzám.

A zsidó levélben olvashatjuk, *hogy járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk.*

A bizalom igen hangsúlyos mindkét levélben az Isten megközelítésekor. Nem biblikus és nem helyes az a féltékenység, amellyel egyesek Istent próbálják megközelíteni. Amikor Isten kinyitja az ajtót, és behív magához, akkor helytelen dolog vonakodni.

Kérlek tehát titeket, ne csüggedjete el az értetek szenvedett megpróbáltatásaim miatt, hiszen számotokra dicsőség ez.

Pál nagyon sok megpróbáltatást állt ki azért, hogy ezt az üzenetet elhozhassa számukra: megverték, bebörtönözték, megkövezték.

Ezért meghajtom térdemet az Atya előtt,

Pál imája alatt meghajtotta a térdeit, amely egyik formája az imádságnak. De nem igazán a fizikai külsőség a fontos amikor Istenhez szólok, hanem a szívem állapota. *Hít nélkül pedig senki sem lehet kedves Isten előtt, mert aki az Istent keresi, annak hinnie kell, hogy ő van; és megjutalmazza azokat, akik őt keresik.*

Vannak akik fennakadnak azon, hogy szerintük csak térden állva szabadna imádkozni, de ez a hozzáállás nem az Írásokból fakad, csak saját maguktól.

A Biblia beszél arról is, hogy állva, felemelt kezekkel imádkozhatunk. Dávid az arcát a földre temette, és úgy kiáltott Istenhez, sokan teljesen elnyúltak a földön, és úgy beszéltek Istenhez. Mindegy, hogy ülünk, fekszünk, térdelünk, állunk – nem ez számít.

Ezért meghajtom térdemet az Atya előtt,

Az imánkat az Atyához kell irányítsuk.

*akiről nevét kapja minden nemzetség mennyen és földön:
adja meg nektek dicsőségének gazdagsága szerint, hogy hatalmasan megerősödjék
bennetek a belső ember az Ő Lelke által;*

Mekkora erőre van szükségünk a belsőnkben! A Sátán folyamatosan újabb és újabb kísértéseket állít elénk. Ő olyan erős ellenfél, hogy a saját erőmből nem állhatok neki ellent, ezért Isten erjére van szükségem, hogy az Ő Lelke erősítse a belső embert, és ezáltal tudok megállni az ellenség erejével szemben.

hogya a Krisztus lakják szívetekben a hit által

Vannak olyan helyek, ahol már a megérkezésed pillanatában úgy érzed, hogy semmi keresnivalód sincs ott. Kényelmetlenül érzed ott magad, és azt kívánod, hogy bárcsak ne is mentél volna oda.

De vannak más helyek, ahol nagyon szeretsz lenni, annyira kényelmes a hely, annyira nyugodtnak érzed ott magad. Ahhoz, hogy Krisztus otthon legyen a szívetekben arra van szükség, hogy a szívetek teljesen összhangban legyen Vele, hogy amikor ott a szívetekben lakozik ne érezze furcsán és idegenként magát.

Emlékeztek arra, amikor Ezékiel a Lélek segítségével Jeruzsálembé került, és ott az Isten azt mondta neki, hogy ásson egy lyukat ebbe a falba, és menjen be. Ő bement, és a falakon mindenféle pornográf erköcstelenség volt, és Ezékiel teljesen rosszul lett ezektől.

Mi ez Istenem? A válasz: „Ez az Izraeli vezetőknek az agya. Ezekre gondolnak, ezeket látják.”

Amikor Krisztus a szívetekben lakozik, akkor vajon mi van a falakon? Otthon érzi-e magát nálatok, örül-e annak, amit ott lát? Vagy amikor kopog az ajtódon, akkor kikiálltasz, hogy „Várj, egy pillanatot!”, és körberohansz, hogy minden képet letakarj és a fal felé fordítsd, hogy ne lássa azokat?

a szeretetben meggyökerezve és megalapozva

Bárcsak megtapasztalhatnánk még többet Isten és Krisztus dicsőségéből, és ez jellemezné a mi életünket!

*képesek legyetek felfogni minden szenttel együtt: mi a szélesség és hosszúság,
magasság és mélység;
és így megismerjétek Krisztusnak minden ismeretet meghaladó szeretetét*

Hogyan tudjál felfogni valamit, ami meghaladja az ismereteidet? Pál imája az, hogy megismerhessük Isten szeretetének minden dimenzióját, azt a távolságot, amit Isten bejárta azért, hogy megmenthessen minket, azt a mélységet, ahová Jézus a saját akaratából eljött, hogy megváltson minket, azt a magasságot, ahová Isten el akar juttatni minket, hogy Krisztussal egy helyre ültessen a mennyekben, és Vele együtt közös örökösévé tegyen az Ő örökkévaló királyságának!

Bárcsak felfoghatnátok az Isten által ajándékozott dicsőségek magasságát, mondja Pál. De mindez meghaladja az ismereteinket, ezért nem tudjuk felfogni mindezt a maga valóságában.

hogy teljességre jussatok, az Isten mindent átfogó teljességéig.

Ez ismét egy olyan dolog, amit a fizikai létben lehetetlen felfogni. A mennyek teljessége nem tudja befogadni az Istent, akkor én hogyan tudhatnám?

Pál tudja, hogy igen nehéz dolgokat kért, és így folytatja:

Aki pedig mindent megtehet sokkal bőségesebben, mint ahogy mi kérjük vagy gondoljuk a bennünk munkálkodó erő szerint:

Hányszor és hányszor gondolom azt, hogy saját magunk korlátozzuk Istent, és ezeket a korlátainkat a lelki dimenziókba is magunkkal cipeljük. Hajlamosak vagyunk kategóriákban gondolkodni, mert vannak olyan dolgok szerintünk, amit könnyű megtenni, vannak olyanok amiket igen nehéz, és vannak olyanok, amiket lehetetlen. Ezt aztán rávetítjük az Istennel kapcsolatos gondolatainkra, és gyakran ez a hozzáállás jellemzi imáinkat is. „Uram ez egyszerű; Uram, ez nehéz, nem tudom, hogy mi lesz belőle; Uram ezt el is felejtethed, mert ez lehetetlen.”

Hányszor tett már olyat Isten, amiről azt gondoltam, hogy teljességgel lehetetlen? Már rég feladtam a dolgot. Hányszor mondtam, hogy ezzel az emberrel semmit sem lehet kezdeni?

És mi történt? Isten megváltotta őt! Nem tudom elhinni, – gondoltam.

Jonatán, amikor kora reggel felkelt, azon járt az esze, hogy talán az Isten ma akarja a kezünkbe adni a filiszteusokat. Ha ezt akarja, akkor ehhez nincs szüksége a teljes izraeli hadseregére, mert akár egy ember kezébe is adhatja ugyanolyan könnyen, mintha egy hadsereg kezébe adná őket. Ezt az őrült gondolatot nem tudta kiűzni a fejéből, és elmondta fegyverhordozójának is. „Menjünk át hozzájuk, és nézzük meg, mit akar Isten.”

Nagyon szeretem ezt a hozzáállást. Menjünk, nézzük meg, hogy mit akar Isten, menjünk és vállaljuk el hitben a kihívást! Ki tudja, mit akar Isten? De gyakran a dolgokat a saját képességeink szerint méregetjük. Gyakran megfélemlítenek minket egyes betegségek, mert az emberek által megállapított diagnózis az, hogy gyógyíthatatlanok. Emiatt a leukémia esetén másképp imádkozunk, mint a fejfájás esetén.

„Fáj a feje, Uram, kérlek segíts neki, hogy könnyű legyen a mai napja, és elmúljon ez a fájdalma. Köszönöm, Uram.” Minden sínen van, gondoljuk. Ha Isten nem segít, akkor majd bevesz egy Aspirint.

A leukémia esetén viszont így kiáltunk: „Oh, Uram, segíts, oh Uram, mennyek hatalmas Ura, segíts.....”, mert ebben az esetben nagyon fel kell spanoljunk magunkat, hogy az Isten munkálkodjon.

Istennek egyáltalán nem nehezebb meggyógyítani egy leukémiást, mint egy fejfájást. Istennek nincsenek nehézségi fokozatai a gyógyításban, számára nem létezik lehetetlen kategória. Ő minden dologra sokkal bőségesebben képes, mint gondoljuk. Erre kell emlékezzünk minden imánk esetén, és meg kell szabaduljunk az emberi korlátainktól, és a nehézségi fokozatok gondolatától. Isten ugyanolyan könnyen tud számodra egymillió dollárt adni, mintha 5 centet adna. Miért korlátozzuk Őt?

azé a dicsőség az egyházban Krisztus Jézus által nemzedékről nemzedékre, örökkön-örökké.

A világ végezetéig fogunk hálát adni, és Őt fogjuk dicsőíteni a kegyelméért Jézus Krisztusban. A mennyországban a földihez hasonlóan fogunk köszönetet mondani Istennek az Ő kegyelméért és irgalmáért.

Sokan azt gondolják, hogy a mennyország radikálisan fogja megváltoztatni az életüket. Isten viszont ezeket a radikális változtatásokat már most el akarja végezni, hogy a mennyországig ne legyen sokkoló az átmenet számunkra. Isten itt és most is dolgozik bennünk, és az örökkévaló királyságra készít fel minket.

Nem lesznek olyan gyökeres változások, mint amire gondoltok, mert Isten enyhe átmenetet szeretne a földi és mennyei életünk között.

Milyen dicsőséges dolog lenne, ha már egy órát töltenénk el a mennyben, mielőtt rájönnénk, hogy hol is vagyunk valójában! Hogy olyan közel lennénk az Úrhoz, olyan egységben lennénk Vele, és annyira az Ő jelenléte és szeretete jellemezne minket, hogy egyszer csak így szólnánk: „Várjunk csak, itt valami nem stimmel, hol is vagyok én? A mennyország... Ez igen.”

Istenem segíts, hogy ilyen közel járassunk Jézushoz!

PÁL LEVELE AZ EFEZUSIAKHOZ
4.-IK FEJEZET

Pál a negyedik fejezet kezdetén emlékeztet minket arra, hogy ő az Úr rabja.

Kérlek tehát titeket én, aki fogoly vagyok az Úrért, éljeteK méltón ahhoz az elhíváshoz, amellyel elhívattatok,

Pál három fejezeten keresztül azt ecsetelte, hogy Isten mit tett értünk, mit adott nekünk. Három fejezeten keresztül tárta fel számunkra Isten dicsőséges titkait, szeretetét, jóságát, és azt, hogy miként nyújtotta felénk a karját, és vont minket közelebb magához. Mindezek után pedig itt tesz először említést arról, hogy mi hogyan válaszoljunk Istennek.

Az egyház egyik legnagyobb problémája az, hogy mi először az Úrhoz méltó életet hangsúlyozzuk. Azt követeljük az emberektől, hogy járjanak, de közben még felülni sem tudnak.

Pál először szilárdan odaültet minket a mennyekbe Krisztusban, és utána azt mondja, hogy most kezdjünk el járni. Később, a hatodik fejezetben pedig azt mondja, hogy most álljatok meg szilárdan.

Az első három fejezetben Pál azt a bőséget és gazdagságot mutatja meg, amely számunkra biztosított Krisztusban. Ezután következik néhány fejezet a Krisztusban való járásról, majd az utolsó fejezet a minket körülvevő harcról szól.

Nagyon fontos tehát felismerni, hogy az Isten által értünk tett dolgokat előbb sorolja fel Pál, és csak után kéri azt tőlünk, hogy mindezekre válaszoljunk.

Ez teljesen ellentétben áll a vallásokkal, amelyek arra tanítják az embert, hogy munkálkodjon annak érdekében, hogy az Isten válaszoljon neki.

Ha viszont mi ennek alapján élünk, akkor soha nem lesz olyan kapcsolatunk Istennel, amilyent Ő szeretne velünk kialakítani, és nem is fogunk soha részesülni abból a gazdagságból, amelyet az Isten nekünk akar adni, mert a munkálkodásunk mindig bukásban fog végződni.

Isten munkája számít, nem az enyém. Az számít igazán, hogy mi az én válaszom, és nem az, hogy Isten hogyan válaszol nekem.

Isten a kezdeményező, és Ő már kezdeményezett, az ember pedig válaszol erre.

Nagyon sokszor a prédikációkban az emberek ezt megpróbálják megfordítani, és az embert kezdeményező szereppel ruházzák fel, míg Istent válaszadóként mutatják be – de nem ez a valóság. Ez nem az Evangélium, ebben nincs semmilyen jó hír. Az jó hír az, hogy Isten annyira szerette a világot, hogy adott nekünk, és mi válaszoltunk. Mi azért

szeretünk, mert először Ő szeretett. Krisztus szeretete kényszerít engem, és erre a kényszerítő szeretetre válaszolok.

Minden munka elfogadhatatlan, amely nem az Isten szeretetére való válaszadásból ered. Minden olyan munka értéktelen, amelyet azért végzek, hogy növeljem a jó pontjaim számát, hogy elfogadható legyek Isten szemében. Csak az Isten kegyelmére és jóságára válaszként végzett munkának van egyedül örökkévaló értéke. Ezt meg kell értsük, mert egyébként mindent elveszítünk, amit Isten értünk tenni akar. Nem mi kezdeményezzük az Istennel való kapcsolatot, mert ezt Ő már megtette. A mi dolgunk a válaszadás.

Nem tudjuk Istent arra ösztönözni, hogy jobban szeressen minket, mert Ő a legnagyobb szeretettel szeret, és mi erre kell válaszoljunk. Amikor Isten szeretetére válaszolok, akkor nem dicsekszem az általam végzett dolgokkal, és nem beszélek reggeltől estig arról, hogy mi mindent tettem Istenért. Egyszerűen csak válaszolok a szeretetére, mert nem tehetek mást, mivel annyira eláraszt az Ő szeretete. Így soha nem mondom azt, hogy „Oh, olyan sok áldozatot hoztam Istenért, el sem tudjátok hinni, hogy mi mindent adtam az Únak.” Ilyen nincs.

Az az ember, akinek megfelelő a kapcsolata Istennel folyamatosan arról fog beszélni, hogy mi mindent tett Isten érte. „Hihetetlen az Isten jósága, felfoghatatlan, hogy miért tesz ennyi jót velem. Amit én tettem, az nem sok, hiszen csak válasz az Ő dicsőséges kegyelmére, amelyet Jézus Krisztuson keresztül kaptam Tőle.”

éjletek méltón ahhoz az elhíváshoz, amellyel elhívattatok,

Isten arra hívott el benneteket, hogy a gyermekei legyetek, hogy az elkövetkező örökkévalóságban megtapasztaljátok az Ő kegyelmének és szeretetének gazdagságát Krisztusban. Válaszoljatok hát erre azzal, hogy méltóképpen éltek ahhoz, hogy Isten gyermekei vagytok, és ne úgy éljétek, mint egy ördög. Hogyan éljünk tehát:

teljes alázatossággal, szelídséggel és türelemmel;

Úgy kell tehát éljünk, mint Jézus Krisztus. Emlékezték arra, amikor Ő azt mondta, hogy *Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.*

Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok, és alázatos szívű...

Hogyan kell tehát éljünk? Ez a természetes válasz akkor, ha igazán megértem Isten kegyelmét, és azt, hogy én mennyire méltatlan vagyok arra. Ha állandóan a saját magam által végzett munkára koncentrálok, akkor a munkám nyomán mindig ott található a dicsekvés, a bölcsekedés azzal, hogy ki vagyok én, és mit tettem Érte. De amikor megértem, hogy mit tett Ő, és mi az amit számomra nyújtani tud, akkor ennek nyomán szelíd és alázatos leszek.

Ezt Pál a következőképpen fejezte ki *Nekem, minden szent között a legkisebbnek adatott az a kegyelem, hogy a pogányoknak hirdessem a Krisztus mérhetetlen gazdagságát.*

Az az ember, aki valóban megérti, hogy mit tett Isten, aki valóban szembetalálkozott Istennel, ennek következtében teljesen aláztos lesz.

teljes alázatossággal, szelídséggel és türelemmel; viseljétek el egymást szeretettel,

Milyen dicsőséges életforma ez!

igyekezzetek megtartani a Lélek egységét a békesség kötelékével.

Nem átkozhatom a kormányt, a hatóságokat, és minden olyan embert, aki nem működik velem együtt. Folyamatosan arra kéne koncentrálnjak, hogy miként tudom erősíteni a Lélek egységét Krisztus testén belül.

Nagyon szomorú, hogy az emberek olyan nagymértékben megosztották Krisztus testét, és hatalmas falakat emeltek azon belül. Aztán kijelentették, hogy „mi vagyunk a kiválasztottak, mindenki más téved, és hamis dolgot állít, nálunk van az igazság.”

Néhány hónappal ezelőtt kaptam egy meghívást arra, hogy beszéljek egy felekezeti találkozón, és el is fogadtam ezt. Ezután egy újabb levél érkezett a meghívótól, amelyben az állt, hogy „Nagyon sajnálom, de amikor felvettem az ön nevét, sok vezető lelkipásztor megijedt, hogy sok más pásztor befolyásolható az ön hite a Lélek ajándékaiban. Ezért ők úgy döntöttek, hogy nem akarják, hogy ön beszéljen a találkozónkon.”

Szomorú dolog ez, mert csak egy test van, csak egy Lélek van és csak egyetlen reménye van az elhívásunknak, csak egyetlen Úr, egyetlen hit, egyetlen keresztség, egyetlen Atya Isten van, Aki mindennek felett, mindenkiben, és mindeneken keresztül létezik. Krisztus testében egységnek kellene uralkodni, és azt szeretem a felekezet nélküliségben, hogy egy olyan pozícióba helyez minket, amely lehetővé teszi, hogy bárkit, aki igazán hisz Jézus Krisztusban elfogadjunk, szeressünk és szabadon beszéljünk vele.

Vannak olyan felekezetek, amelyek nem fogadják el a másik felekezet keresztségét, vannak olyan templomok, amelyeknél zártkörű úrvacsora van, csak akkor részesülhetsz abból, ha a gyülekezet hivatalosan elfogadott tagja vagy. Falak, és újabb falak, amelyekkel Krisztus testét felosztották.

Egyetlen keresztség van, mert mindnyájunkat Jézus Krisztusba kereszteltek, nem pedig Pál, Apollós, vagy Péter nevére. Nem is a baptista, vagy a katolikus, vagy a református gyülekezetre kereszteltek, hanem Jézus Krisztusba. Nem a felekezetedre kereszteltek, mert az nem tud megváltani téged, csak egyedül Jézus Krisztus.

Egy a test, és egy a Lélek, aminthogy egy reménységre kaptatok elhívást is: egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség,

egy az Istene és Atyja mindeneknek; ő van mindenek felett, és mindenek által, és mindenekben.

A kegyelem pedig mindegyikünknek a Krisztus ajándékának mértéke szerint adatott.

Nagyon szeretem ezt! Mi a Krisztus által ajándékba adott kegyelem mértéke? Pál azt mondta, hogy *Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyan ajándékozna nekünk vele együtt mindent?*

Amikor Isten elé járulok szükségleteimmal, akkor nem vagyok benne biztos, hogy mindezt a sok mindent vajon megadja-e Isten számomra. De mit is tett már értem Isten? Az egyszülött Fiát küldte el meghalni érettem, akkor mi az, amit ennél több lehet?

Ezért mondja az Írás: „Felment a magasságba, foglyokat vitt magával, ajándékot adott az embereknek.”

Az pedig, hogy „felment”, mi mást jelent, mint azt, hogy le is szállt a mélységekbe. Aki leszállt, az „fel is ment”, feljebb minden égnél, hogy betöltse a mindenséget.

Miről is van itt szó?

Egy napon azt kérték Jézustól, hogy mutasson egy jelet, és Jézus így válaszolt: *„Ez a gonosz és parázna nemzedék jelt követel, de nem adatik neki más jel, csak a Jónás próféta jele.*

Mert ahogyan Jónás három nap és három éjjel volt a hal gyomrában, úgy lesz az Emberfia is a föld belsejében három nap és három éjjel.”

Amikor az Úr paskájának ünnepén Péter felállt és a sokaságnak prédikált, akkor a názáreti Jézusról szólt, aki az általa tett jelek és a csodák következtében bizonyította, hogy Istentől jött:

A názáreti Jézust, azt a férfiút, akit az Isten igazolt előttek erővel, csodákkal és jelekkel, amelyeket általa tett az Isten közöttetek, ahogyan magatok is tudjátok, azt, aki az Isten elhatározott döntése és terve szerint adatott oda, ti a pogányok keze által felszegeztétek és megöltétek.

De őt az Isten, miután feloldotta a halál fájdalmait, feltámasztotta, mivel lehetetlen volt, hogy a halál fogva tartsa őt.

.....

De próféta volt, és tudta, hogy az Isten esküvel fogadta neki, hogy véréből valót ültet a trónjára;

ezért előretekintve, a Krisztus feltámadásáról mondta azt, hogy nem marad a halottak birodalmában, és teste sem lát elmúlást.

Ezt a Jézust támasztotta fel az Isten, aminek mi valamennyien tanúi vagyunk.

Lukács Evangéliumának 16.-ik fejezete szerint Jézus ezt mondta:

„Volt egy gazdag ember, aki bíborba és patyolatba öltözött, és nap mint nap fényes lakomát rendezett.

Volt egy Lázár nevű koldus is, aki ott feküdt a gazdag előtt, fekélyekkel tele, és azt kívánta, hogy bárcsak jóllakhatna a gazdag asztaláról lehulló morzsákkal; de csak a kutyák jöttek hozzá, és nyaldosták a sebeit.

Történt pedig, hogy meghalt a koldus, és felvitték az angyalok Ábrahám kebelére. Meghalt a gazdag is, és eltemették.

Amint ez a pokolban kínok között gyötrődve felemelte a tekintetét, látta távolról Ábrahámot és kebelén Lázárt.

Ekkor felkiáltott: Atyám, Ábrahám, könyörülj rajtam, és küldd el Lázárt, hogy ujja hegyét mártsa vízbe, és hűsítse meg a nyelvemet, mert igen gyötrődöm e lángban.

De Ábrahám így válaszolt: Fiam, jusson eszedbe, hogy te megkaptad javaidat életedben, éppen úgy, mint Lázár a rosszat. Ő most itt vigasztalódik, te pedig gyötrödsz. Ezen felül még közöttünk és közöttetek nagy szakadék is tátong, hogy akik innen át akarnak menni hozzátok, ne mehessenek, se onnan ide át ne jöhessen senki.

Ő pedig így szólt: Akkor arra kérek, atyám, hogy küldd el őt apám házához; mert van őt testvérem, beszéljen a lelkükre, nehogy ők is ide kerüljenek, a gyötrelem helyére.

Ábrahám így válaszolt: Van Mózesük, és vannak prófétáik, hallgassanak azokra!

De az erre ezt mondta: Nem úgy, atyám, Ábrahám, hanem ha a halottak közül megy valaki hozzájuk, akkor megtérnek.

Ábrahám ezt felelte: Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki feltámad a halottak közül.”

Jézus elmondja nekünk, hogy az Ő halála előtt a pokol két részre volt osztva. Az egyikben a gonoszok voltak, akiket kínoztak, a másikban pedig azok, akik Ábrahám kebelén nyertek vigasztalást. A Zsidó levél 11.ik fejezete szerint a hit embereit az Ószövetségi idők alatt

Megkövezték, megégették, szétfűrészelték, kardélre hányták őket; juhok és kecskék bőrében bujdostak, nélkülözve, nyomorogva, gyötrődve, sínylődve azok, akikre nem volt méltó a világ; bolyongtak pusztákban és hegyeken, barlangokban és a föld szakadékaiban.

És mindezekben, noha hit által elnyerték az Írás jó bizonyosságát, nem teljesült be az ígéret,

mert Isten számunkra valami különbről gondoskodott, és azt akarta, hogy ők ne nélkülünk jussanak el a teljességre.

Ézsaiás a 63.ik fejezetben azt mondja, hogy a Krisztus szolgálatnak egy része az, hogy hirdesse az evangéliumot a szegényeknek, és hogy megszabadítsa azokat, akiket fogva tartanak.

A kereszten a Jézus mellett levő rabló azt mondta, hogy „Uram, amikor elérkezik a királyságod, emlékezz meg rólam.” Erre Jézus válasza az volt, hogy „Még ma velem leszel a paradicsomban.”

Amikor Jézus meghalt, akkor az Ő Lelke a pokol mélységeibe ereszkedett le, abba a részbe, ahol Ábrahám kebelén vigasztalódtak azok, akik hitben haltak meg. Ők ott várták az idők beteljesedését, amikor Isten ígéretéhez híven elküldi értük a Messiást. Mindnyájan hitben haltak meg, de nem tudtak a mennyországba feljutni, mert lehetetlen volt az, hogy a kecskék és juhok vére megváltsa a bűneiket. Mindezek csak előrevetítették Jézus Krisztus áldozatát, amely alapján a bűnök megbocsájtattak, és az embernek szabad útja nyílt a mennyország felé.

Jézus tehát ezeknek a lelkeknek prédikált, és a harmadik napon, amikor feltámadt, akkor kiszabadította a fogságban levőket, kinyitotta a börtön kapuit, és sok szent koporsója megnyílt, és Jeruzsálem utcáin jártak a feltámadás után.

Ezt jelenti tehát, hogy *„Felment a magasságba, foglyokat vitt magával, ajándékot adott az embereknek.”*

Az pedig, hogy „felment”, mi mást jelent, mint azt, hogy le is szállt a mélységekbe. Aki leszállt, az „fel is ment”, feljebb minden égnél, hogy betöltse a mindenséget.

És ő „adott” némelyeket apostolokul, másokat prófétákul, ismét másokat evangélistákul, vagy pásztorokul és tanítókul,

Mi tehát az egyház célja? Mi a célja ezeknek a megajándékozott embereknek?

A teológián tanultak és a felekezeti háttér miatt éveken keresztül azt hittem, hogy az egyház fő célja az, hogy evangelizálja a világot. Ezért mindig evangelizáló üzeneteket prédikáltam. Ennek eredményeképpen a gyülekezetembe járó emberek újból és újból evangelizációs üzeneteket hallottak. Minden héten azt az üzenetet hallgatták, hogy milyen fontos, hogy befogadják Jézus Krisztust, és milyen fontos, hogy újjászülessenek. *„Valljátok meg bűneiteket, forduljatok Jézus felé, és ő meg fog váltani titeket.”*

Gyakori volt tehát a hatalmas erejű evangelizációs üzenet, a szívem égett miközben ezeket az üzeneteket adtam át az embereknek, mert olyan dinamikus és erős üzenetek voltak ezek, hogy a legmegrögzöttebb bűnöst is meg tudták volna téríteni.

A baj csak az volt, hogy egyetlen bűnös sem járt a gyülekezetbe. Nagyon csalódott voltam, amit közöltem is az emberekkel, mert ha a héten elég új ember számára tettek volna tanubizonyságot, akkor most tele lenne a templom a szomszédakkal. Elmondtam nekik, hogy az Isten szemében bukott emberek, és ütöttem, vertem azt a nyáját, ahol értem.

Jézus azt kérdezte: „Péter szeretsz engem?” De utána nem azt mondta neki, hogy „Üsd a nyájamat.” Hanem azt mondta, hogy „Etesd a nyájamat.” Én meg annyira benne voltam az evangelizálásban, hogy soha nem emeltem az embereket az első lépés fölé, nem juttattam el őket Krisztus teljességébe.

A Zsidó levél 6.-ik fejezetében azt írja, hogy *Ezért elhagyva a Krisztusról szóló elemi tanítást, törekedjünk a tökéletességre. Ne kezdjük újra lerakni az alapját a holt cselekedetekből való megtérésnek és az Istenbe vetett hitnek.*

Én nem ezt tettem, mert azt hittem, hogy az egyház fő célja a világ evangelizálása. De aztán belebotlottam az Efezusi levél ezen soraiba, és ez megváltoztatta az életemet és a szolgálatomat. Rájöttem, hogy Isten nem evangelistának hívott el engem, nem is éreztem jól magam abban a szerepben, de a felekezet ebbe a szerepbe kényszerített bele.

Rájöttem, hogy Isten pásztor-tanítókat is elhívott, és ez volt az a terület, ahol a leginkább jól éreztem magam. Az egyház és a pásztor-tanító célja az, hogy a szenteket felkészítse a szolgálatra, és az, hogy folyamatosan építse Krisztus testét. Én pedig

azelőtt folyamatosan romboltam Krisztus testét, ütöttem és elhajtottam őket, ahelyett, hogy felépítettem volna azt.

hogy felkészítse a szenteket a szolgálat végzésére, a Krisztus testének építésére, felnőttkorra, a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra,

Ezzel az egyháznak egy teljesen új célja nyílt meg előttem: nem a világ evangelizálása, hanem a Krisztus testének felépítése. Ettől kezdve a szolgálatom fő célja az volt, hogy építsem, szeressem, erősítsem, tanítsam és etessem Krisztus testét. Ennek eredményeképpen amint elkezdtek felnőni, megerősödni, az ő életük lett a tanubizonyosság a világnak, és újak jöttek folyamatosan, hogy megtudják, hogy mi történik nálunk. Az evangelizálás az egészséges gyülekezet mellékterméke lett.

hogy többé ne legyünk kiskorúak, akik mindenféle tanítás szelében ide-oda hányódnak és sodródnak az emberek csalásától, tévútra csábító ravaszságától;

Mindig is furcsa tanítások szele fújt az egyházban, és mindig lesz olyan bárány, aki bárkit követ, akinél megszólal egy csengő.

Az ilyenek gyermekek a hitben, akik rácsodálkoznak ezekre, és azt mondják, hogy a legcsodálatosabb dolgot halottam a minap: „Mindnyájan tökéletesek lehetünk ebben a testünkben, Istennek hála, én tökéletes vagyok.” Ők a gyermekek, akiket a szél ide-oda fúj és mindenféle tévtanításba beleesnek.

hanem az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben mindenestől őhózzá, aki a fej, a Krisztus.

Az igazságot mindig szeretetben kell átadni, nem erőszakosan.

Az egész test pedig az ő hatására egybeilleszkedve és összefogva, a különféle kapcsolatok segítségével, és minden egyes rész saját adottságának megfelelően működve gondoskodik önmaga növekedéséről, hogy épüljön szeretetben.

Ez egy gyönyörű képe annak, hogy Krisztus a fej, és a teste a Lélek segítségével gyönyörűen működik együtt.

A valóság az, hogy Krisztus teste bőjtől a mai világban. Nem csoda, hogy a világot ez nem érdekli, mert az egyház minden oktalanságon megoszlik. Csak abban az esetben lesz az egyház egy erőteljes tanubizonyosság a világ előtt, ha egységben és szeretetben működik együtt.

Mondom tehát, és tanúsítom az Úr nevében, hogy többé nem élhettek úgy, ahogyan a pogányok élnek hiábavaló gondolkodásuk szerint.

Az ő elméjükre sötétség borult, és elidegenedtek az Istennek tetsző élettől, mert megmaradtak tévelygésükben, és megkeményedett a szívük.

Ezért erkölcsi érzékükben eltompulva, gátlástalanul mindenféle tisztátalan tevékenységre vetemedtek nyereségvágyukban.

Ma a világ valódi problémáit mind vissza lehet vezetni a kapzsiságra, a nyereségvágyra. A szociális problémák összessége, az emberek kizsákmányolása mind az ember kapzsiságának következménye.

*Ti azonban nem így tanultátok a Krisztust;
ha valóban úgy hallottatok róla, és kaptatok felőle tanítást, ahogyan az megvalósult Jézusban.*

Mit tanított Ő? Szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket. Azt tanította, hogy az életünk és a cselekedeteink mögött húzódó erő a szeretet kell legyen, nem pedig a kapzsiság.

A világban két erőteljes ösztönző erő uralkodik: a szeretet és a kapzsiság. Minden egyes embert vagy az egyik, vagy a másik mozgat. A Krisztus nélkül élő embert a kapzsiság mozgatja: a körülöttünk levő világban láthatjuk ennek a következményeit. A Krisztusban levő embert a szeretet motiválja, és ennek a hatását láthatjuk azokban a gyülekezetekben, ahol az igaz utat, Jézus Krisztust követik.

Milyen dicsőséges olyan emberek körében lenni, akiket a szeretet motivál, Krisztus szeretete. Amit tesznek, Jézus nevében teszik, mert az Ő szeretete kényszeríti őket. Azért adnak, mert a szeretet ösztönzi erre őket. Akiket viszont a kapzsiság irányít, azok csak abban érdekeltek, hogy mit kaphatnak.

*Vessétek le a régi élet szerint való óembert, aki csalárd és gonosz kívánságok miatt megromlott;
újuljatok meg lelketekben és elmétekben,
öltsetek fel az új embert, aki Isten tetszése szerint valóságos igazságban és szentségben teremtett.*

Igy kell éljünk tehát: mint egy új ember – igazságban és szentségben.

*Ezért tehát vessétek le a hazugságot, és mondjatok igazat, mindenki a felebarátjának, mivelhogy tagjai vagyunk egymásnak.
„Ha haragusztok is, ne vétkezzetek”*

Van olyan harag, amely nem véték: a bűnnel, a gonosszal, az igazságtalansággal és a képmutatással szembeni harag.

Jézus hatalmas haragra gerjedt, amikor meglátta a pénzváltókat a templomban, akik megszentelteték Isten házát, és kereskedelmet űztek Istenből. És a mai világ keresztény kereskedelmére ugyanúgy kell haragudjunk mi is.

Ekkor kötélből korbácsot csinált, és kiűzte őket, valamint az ökröket és a juhokat is a templomból. A pénzváltók pénzét pedig kiszórta, az asztalokat felborította, és a galambárosoknak ezt mondta: „Vigyétek ezeket innen: ne tegyétek az én Atyám házát kalmárkodás házává!”

Amikor Jézus szombaton a zsinagógába jött, volt ott egy ember, akinek sorvadtnak volt a keze, és a farizeusok figyelték, hogy mit fog csinálni.

Ekkor ezt mondta a sorvadtnak: „Állj ki középre!”

Hozzájuk pedig így szólt: „Szabad-e szombaton jót tenni, vagy rosszat tenni, életet megmenteni, vagy kioltani?” De azok hallgattak.

Ekkor haragosan végignézett rajtuk, és sajnálta őket szívük keménysége miatt; majd így szólt ahhoz az emberhez: „Nyújtsd ki a kezedet!” Erre az kinyújtotta, és meggyógyult a keze.

Ezúttal is haragudott Jézus, mert a képmutatás miatt a farizeusok meg akarták akadályozni, hogy meggyógyítsa a beteget. Azért haragudott, mert az emberek a hagyományaik miatt visszatartják Isten munkáját más emberektől.

„Ha haragusztok is, ne vétkezzetek”: a nap ne menjen le a ti haragotokkal, helyet se adjatok az ördögnek.

Aki lopni szokott, többé ne lopjon, hanem inkább dolgozzék, és saját keze munkájával szerezze meg a javakat, hogy legyen mit adnia a szűkölködőknek.

Figyeljük meg, hogy a munkára való ösztönző erő nem csak a saját, hanem mások szükségletének betöltése is kell legyen.

Semmiféle bomlasztó beszéd ne jöjjön ki a szátokon, hanem csak akkor szóljatok, ha az jó a szükséges építésre, hogy áldást hozzon azokra, akik hallják.

Ezt valóban a szívünkre kell vegyük. Még a hívők között sem ritka, hogy igen romlott párbeszéd hangzanak el.

És ne szomorítsátok meg az Isten Szentlelkét, aki által el vagytok pecsételve a megváltás napjára.

Hogyan lehet a Szentlelket megszorítani? Ha romlott beszéd jön ki a számon, mert Ő tiszta és szent. Akkor is megszorítom a Szentlelket, amikor valakivel indulatosan beszélek, amikor felemelem magam azért, hogy másokat lenyomjak. Nem ez a Szentlélek munkája, hanem az, hogy másokat emeljen, építsen.

Minden keserűség, indulat, harag, kiabálás és istenkáromlás legyen távol tőletek minden gonossággal együtt.

Ezek a dolgok szomorítják meg a Szentlelket.

Viszont legyetek egymáshoz jóságosak, irgalmasak, bocsássatok meg egymásnak, ahogyan Isten is megbocsátott nektek a Krisztusban.

Emlékezzetek azokra a tanításokra, amelyeket Jézus a megbocsájtásról tanított.

Volt egy úr, akinek a szolgálója 16 millió dollárral tartozott neki. Behívatta, és mondta, hogy fizesse meg neki, amivel tartozik, de az nem tudta, és kért még egy kis időt tőle. Aztán ez a szolga elment, és elkapott egy másik embert, aki neki 16 dollárral tartozott, és mondta, hogy fizesse meg a tartozását. Az meg azt mondta, hogy kér egy kis időt

arra, hogy meg tudja fizetni. De a szolgálomér hajthatatlan volt, és bevetette 6t az ad6sok b6rt6n6be.

Az 6r megtudta ezt, és el6hivatv6n megk6rdezte t6le: Mennyivel is tartozt6l nekem? - 16 milli6val. – Nem azt mondtam neked, hogy elengedem a tartoz6sodat? – De, igen. – Akkor hogy lehet, hogy azt hallottam, hogy egy szolgat6rsadat az ad6sok b6rt6n6be vetetted 16 doll6r miatt?

Mi is így kell gondolkoznunk, hogy J6zus 16 milli6t engedett el nek6nk, akkor kinek k6pzeln6nk magunkat, hogy ezeket a kis dolgokat nem tudjuk megbocs6jtanı az embert6rsainknak.

Viszont legyetek egym6shoz j6s6gosak, irgalmasak, bocs6ssatok meg egym6snak, ahogyan Isten is megbocs6tott nektek a Krisztusban.

Ez volt a legels6 versek egyike, amit az 6desany6m megtanıtott nekem kıv6lr6l. K6t 6ves koromban 6ltette be a szıvembe!

Amikor a mi kisl6nyunk kb. 3 6ves volt, olyan helyzetet teremtett, amikor musz6ly volt elfenekeln6nk. Nem nagyon szerettem ezt megtenni, de ez egy olyan nap volt, amikor addig-addig h6zta a dolgokat, hogy m6r nem volt m6s v6laszt6som. Behıvtam a szob6ba, le6ltettem 6s azt mondtam neki: El6g, ennyi volt. Tudod, hogy mit mond a Biblia? 6s id6zni akartam az Efezus 6:1-et: *Gyermekek! Engedelmeskedjetek sz6leiteknak az 6rban, mert ez a helyes.*

6 pedig azt v6laszolta: „Igen, tudom, hogy mit mond a Biblia – Legyetek egym6shoz j6s6gosak!” „Most az egyszer elfogadom ezt, de legk6zelebb m6r nem” – v6laszoltam.

Ez a vers hatalmas munk6t v6gezhet a szıv6nkben: *legyetek egym6shoz j6s6gosak, irgalmasak, bocs6ssatok meg egym6snak, ahogyan Isten is megbocs6tott nektek a Krisztusban.*

PÁL LEVELE AZ EFEZUSIAKHOZ 5.-6.-IK FEJEZET

Legyetek tehát Isten követői, mint szeretett gyermekei,

A „tehát” kifejezés az előző fejezet végén található kijelentésekre utal vissza, ahol arra int minket Pál, hogy legyünk egymással jószákosak, megbocsájtóak, éppen úgy, mint ahogy Isten megbocsájtott nekünk Krisztusért. Pál tehát itt Isten megbocsájtását helyezi a középpontba, amely példa kell legyen számunkra is a megbocsájtásra.

A Bibliában minden megtalálható, ami az egészséges idegeket illeti. Az idegeink egészségének egyik legfontosabb összetevője a megbocsájtó lélek. Ha keserűség vagy ellenségeskedés van benned valakivel szemben, ez a keserűség sokkal inkább téged fog rombolni, nem őket – mert ez végül teljesen fel fog emészteni.

A Biblia folyamatosan hangsúlyozza, hogy legyünk megbocsájtóak. Amikor Jézus imádság-mintáját adta át a tanítványainak, azt is belefoglalta, hogy *És bocsásd meg a mi bűneinket, mert mi is megbocsátunk minden ellenünk vétkezőknek.*

A két lényeges elem tehát: kérni a megbocsájtást, és tudatosítani azt, hogy folyamatosan én is meg kell bocsássak. Ebben az imában egyetlen dolgot hangsúlyozott Jézus az ima lezárásakor: *„Ha pedig nem bocsátotok meg az embereknek, Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.”*

Jézus olyan sokat tanított a megbocsájtásról, hogy Péter egy napon azt gondolta, hogy megtanulta már a leckét, és valami plusszot akart. Ezt kérdezte Jézustól:

„Uram, hányszor vétkezhet ellenem az én atyámfia úgy, hogy én megbocsássak neki? Még hétszer is?”

Biztos vagyok benne, hogy Péter azt gondolta magáról, hogy már igencsak megnövekedett a megbocsájtásra való hajlandóságra. De képzeljétek csak magatok elé az arckifejezését, amikor Jézus ezt válaszolta neki:

„Nem azt mondom neked, hogy hétszer, hanem még hetvenszer hétszer is.”

Meg vagyok győződve, hogy az Úr azt mutatta be Péternek, hogy a megbocsájtás nem matematikai alapon működik. Mielőtt elérsz a 490. megbocsájtáshoz, már rég el fogod veszíteni a fonalat, és pont ez a lényeg. Ez nem a matematikáról, hanem egy olyan megbocsájtó lélekről szól, amelyet Isten számodra elkészített.

Igen, jogod van arra, hogy haragos légy, és jogosan vagy csalódott a kialakult helyzet miatt – de csak azt éred el, hogy saját magad emészted fel. A másik lehetőség, hogy bocsáss meg – és légy szabad.

*Legyetek tehát Isten követői, mint szeretett gyermekei,
és éljétek szeretetben*

Amint már említettük, az efezusi levél első három fejezetében Pál azokat a lelki áldásokat mutatta be, amelyekkel Isten megáldott minket Krisztusban. Krisztus mellé ültetett minket és örökösökké tett minket vele együtt. Bemutatja azt, amit Isten tett, tesz

és tenni fog értünk. Miután minden Isten által rendelkezésünkre bocsájtott eszközt felsorol, végül elkezd beszélni arról, hogy miként éljünk ehhez méltó életet.

Sajnos manapság prédikációinkban nem követjük ugyanezt a példát, mert azonnal arról kezdünk beszélni, hogy hogyan kell élni, cselekedni, viselkedni. De a Biblia nem ezt mondja. Először mindig alaposan bemutatja Isten szeretetét, Isten kegyelmét, jóságát, áldásait és gondoskodását, és mindezek után írja, hogy éljünk szeretetben, azért, mert Isten annyira szeret, annyira megáldott, és a szeretettel teli életre példát mutatott Krisztusban.

A megbocsájtásra is Isten a példa, úgy kell megbocsássunk másoknak, ahogy Isten bocsájtott meg nekünk. A szeretetteljes életre Jézus a mi példaképünk, aki úgy szeretett minket, hogy önmagát adta értünk – ez az önfeláldozó, az adakozó szeretet.

ahogyan a Krisztus is szeretett minket, és önmagát adta értünk „áldozati ajándéku, az Istennek kedves illatként.”

Pál most elkezd felsorolni a szeretettel ellentétes dolgokat, és a listája tetején a paráznaság található. Láthatjuk, hogy a Sátán mennyire becsapott minket és eltorzította a dolgokat, mert ma a paráznaságot a világ a szerelemmel teszi egyenlővé. Amikor a paráznaság aktusáról beszélnek, akkor is gyakran azt a szót használják, hogy „szerelmeskedjünk”.

A Biblia szerint a paráznaság az első számú példa a szeretet valódi hiányára. Aki egy másik embert a paráznaság bűnébe visz, az sohasem a másik személyre gondol, hanem csak önmagára, és a saját érzelmi vagy szexuális beteljesülésére. Nem veszi figyelembe a másikat, mert egy kárhóztató bűn elkövetésére ösztönzi őt, olyan cselekedetre, amellyel kapcsolatban azt mondja Pál, hogy akik ezt teszik, nem örökölhetik Isten országát. Teljesen szeretet nélküli tehát az, hogy valakit ilyen végzetes következményű tette ösztönöznek, amely hatalmas pusztítást végezhet a lelki életükben, hiszen ez teljes mértékű engedetlenséget jelent az Isten törvényeivel szemben.

Ha valóban szeretnék a másik embert, akkor figyelembe vennék az ő érzéseit, a lelkiismeretét, és nem kényszerítenék őt olyan dolgokra, amelyet aztán hatalmas lelki furdalás és a szégyen követ.

Ellenben paráznaság, bármiféle tisztátalanság vagy nyereszkedés még szóba se kerüljön közöttetek, ahogyan ez szentekhez méltó; se szemérmertlenség, se ostoba beszéd vagy kétértelműség: ami nem illik,

Az ostoba beszéd alatt a közszájon forgó disznó viccek meséléséről szól Pál, mivel ezek a hallgatók szívében szennyes gondolatokat ültethetnek el. Tragikus, hogy még kisgyerek koromban ilyen vicceket mondtak nekem néha, ez a szemét bekerült a fejembe, és nem tudok tőle szabadulni.

Hála Istennek nem mindig gondolok ezekre, de tudjátok, hogy miként működik az agy. Néha egy-egy ilyen csúnya vicc vagy mondóka egy külső hang vagy emlék hatására

beugrik az agyamba. Oh, Istenem, hát még mindig itt van ez a szemét? Mekkora kárt lehet okozni ezzel az embereknek, mert nem tudnak tőle megszabadulni.

Inkább hálát kéne adjunk, és olyan dolgokat kellene elültessünk az emberek agyába, amely felemeli őket, amely áldást hoz és felépíti őket.

...hanem inkább a hálaadás.

Hiszen jól tudjátok, hogy egyetlen paráznának, tisztátalannak vagy nyereszkeskedőnek, azaz bálványimádónak sincs öröksége a Krisztus és az Isten országában.

Az a tragédia, hogy sok ember nincs ezzel tisztában, és azt hiszi, hogy nincs ezeknek semmiféle rossz következménye. Azt hiszik, hogy Isten csak mosolyog ezeken a dolgokon, és elnézi ezeket. De Isten az igaz bíró, és mindennel el kell számolni előtte, amit nem fed Jézus Krisztus vére.

Senki meg ne tévesszen titeket üres beszédével, hiszen éppen ezekért sújtja Isten haragja az engedetlenség fiait.

A korai egyház idejének egyik tévtanítása a gnoszticizmus volt. Eszerint minden anyagi dolog ördögi és bűnös volt. Szerintük az anyagi világot nem Isten teremtette, hanem Istennek a kezdetekkor kisugárzásai voltak, és az egyik ilyen kisugárzás olyan távol került Istentől, hogy megteremtette az anyagi univerzumot, és ezért az egész univerzum az ördögé lett, és ez ellen semmit sem tehetünk.

A gnosztikusok szerint csak a lelki dolgok lehetnek tiszták, és ezért azt tanították, hogy Jézus nem öltött testet valójában, hanem egy szellem volt. Amikor a tengerparton járt, akkor nem maradtak utána lábnyomok. Mindenféle csodás történetet kitaláltak annak alátámasztására, hogy Jézus nem valódi testben jött közénk, és ennek a tévtanításnak a megfélemezése miatt írta János, hogy „Ha bárki tagadja, hogy Jézus testben jött el, ő maga az antikrisztus.”

A gnosztikusok azt állították, hogy mivel az anyagi dolgok ördögiek, ezért teljesen mindegy, hogy mit teszünk a testünkkel, mert úgyis el fog veszni, és amúgy sem számít ez Isten szemében, mert az Isten nem törődik az anyagi dolgokkal, csak a lelkiekkel. Tehát nyugodtan paráználkodhatsz, vagy bármi hasonlót megtehetsz, mert Isten teljesen független az anyagi világtól. Ez volt a gnosztikusok tanítása, és erre mondja Pál, hogy „senki ne tévesszen meg titeket üres beszédével.”

Ne vegyetek tehát részt ezekben.

Mivel pont ezek miatt fogja megítélni Isten a világot, és ha ti is ezeket teszitek, akkor a bűnös világgal együtt kerültök majd megítélésre.

Mert egykor sötétség voltatok, most azonban világosság vagytok az Úrban: éljeteK úgy, mint a világosság gyermekei.

A világosság gyümölcse ugyanis csupa jóság, igazság és egyenesség. Ítéljétek meg tehát, mi kedves az Úrnak,

és ne vegyetek részt a sötétség haszontalan cselekedeteiben, hanem inkább leplezzétek le ezeket.

Pál a korintusiaknak azt írta: *mi köze egymáshoz az igazságnak és a gonoszságnak, vagy mi köze van a világosságnak a sötétséghez?* Gondolkozzatok csak el ezen egy pillanatig. A világosság és a sötétség kölcsönösen kizárják egymást, nem létezhetnek ugyanabban a pillanatban egymás mellett. Amikor felkapcsolod a lámpát, a sötétség teljesen eltűnik.

Ugyanígy van ez a lelki síkon is: nem járhatsz egyszerre sötétségben és világosságban. Ha egy ember azt állítja magáról, hogy Istennel van közösségben, Aki a fény, és eközben ő sötétségben él, akkor az az ember hazudik.

Ha viszont a fényben járunk, akkor valóban Istennel van közösségünk, mert az Ő Fia, Jézus Krisztus folyamatosan minden bűntől megtisztít minket.

és ne vegyetek részt a sötétség haszontalan cselekedeteiben, hanem inkább leplezzétek le ezeket.

A sötétséggel szemben nem megfelelő a passzív viselkedés. Ha valaki egy disznó történetet kezd el mesélni, és már az elején látható a szemükből, és a kaján mosolyukból, hogy ez egy disznó dolog lesz, akkor állítsátok meg őket. Ne hallgassátok végig és ne mosolyogjatok udvariasan, mert ez mocskos és gonosz dolog. Utasítsátok rendre őket, emeljétek fel a hangotokat velük szemben, és mondjátok el nekik, hogy ez nem helyes, és egyáltalán nem tudjátok értékelni a történetet. Ezáltal megakadályozzátok, hogy később ismét egy újabb szennyet eresszenek a nyakatokba.

Mert amiket titokban tesznek, azokról még beszélni is szégyen, de mindaz, amit a világosság leleplez, nyilvánvalóvá lesz. Mert minden, ami nyilvánvalóvá lett, az világos.

Jézus azt mondta, hogy *az Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvözüljön a világ általa.*

Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre, aki pedig nem hisz, már ítélet alatt van, mert nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.

Az ítélet pedig azt jelenti, hogy a világosság eljött a világba, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert a cselekedeteik gonoszak.

Mert aki rosszat cselekszik, gyűlöli a világosságot, és nem megy a világosságra, hogy le ne lepleződjének a cselekedetei.

Krisztus a fény, de a gonosz cselekedeteik miatt nem akarnak a fényre jutni, nem akarnak Krisztushoz menni, mert félnek, hogy a valóságos énjüket fogja megmutatni a fény.

Ezért mondja: „Ébredj fel, aki alszol, támadj fel a halálból, és felragyog neked a Krisztus.”

A sötétben alvóknak szól az evangélium, hogy ébredjenek fel lelki halálukból, és ekkor Jézus Krisztus lelki életet fog adni nekik.

Jól vigyázzatok tehát, hogyan éltek; ne esztelenül, hanem bölcsen,

Pál azt írta eddig, hogy éljetez szeretetben, a fényben és bölcsen.

kihasználva az alkalmas időt, mert az idők gonoszak.

Mennyi időt pazarol el még el legelővigyázatosabb tervező is? Bizonyos szempontból minden időt elpazaroltnak tekintek, amit nem lelki fejlődéssel töltök.

Nem azt mondom, hogy az ember nem kell időt szánjon a kikapcsolódásra. De azt gondolom, hogy a kikapcsolódásunk is foroghat lelki dolgok körül. Isten mindent azért adott, még a szörföt is, hogy élvezzük. A hegyet, a folyókat, a patakokat is mind azért adta, hogy kedvünket leljük bennük. Hogyan uralkodhatunk a tenger halain, ha nem horgásszuk ki őket?

De az igazság az, hogy amikor ezekkel a dolgokkal töltöm az időmet, akkor a szívem a lelki dolgokkal foglalkozik. Ránézek az óceánra, a szörfre, az Isten teremtésének gyönyörűségére, és Vele vagyok közösségben, ezért jobban tudom értékelni mindezt, és sokkal jobban szórakozom, mint azok, akik, nem gondolnak az Úrra.

Jim Elliott, miután a főiskolás birkózó bajnokságot megnyerte azt írta haza a szüleinek: „Bizonyára halottátok, hogy nyertem bizonyos címeket birkózásban, de szeretném ha tudnátok, hogy nem a címekért szálltam versenybe. A célom az volt, hogy egy még erősebb és jobban működő testet fejlesszek ki, hogy Isten ezt arra használja, amire akarja.” Isten a fizikai motiváció mögött is ott lehet.

Azért akarok fizikailag jól kinézni, hogy amikor végigmegyek az utcán, akkor mindenki engem csodáljon, vagy azért, hogy egy még tökéletesebb eszközt adjak Istennek, hogy azt tegyen vele, amit akar? Hatalmas különbség!

Éppen azért: ne legyetek meggondolatlanok, hanem értsétek meg, mi az Úr akarata.

Sokan teljesen össze vannak zavarodva azzal kapcsolatban, hogy mi az Úr akarata az életükre. Elpazarolják az idejüket, továbbra is csak a saját dolgaikat csinálják, és közben soha nem keresik igazán Isten akaratát az életükkel kapcsolatban.

Istenem, miért helyeztél ide engem? Mit akarsz velem kezdeni? Mi az, amit értesz tehetek? Miért vagyok ezen a bolygón?

Isten mindegyikünket egy meghatározott céllal helyezett oda, ahol most vagyunk. Pál apostol a filippieknek azt írta: *Testvéreim, én nem gondolom magamról, hogy már elértem*, azt, amire az Úr elhívott. A damaszkuszi úton Pál megkapta az elhívását az életére, de tudta, hogy még nem érte el azt, *de egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé.*

Ez kellene legyen mindannyiunk története. Nekifeszülve futunk az Isten által adott életcélunk kiteljesítése felé, kihasználva az időt, tudván azt, hogy mi az Atyánkkal kapcsolatos dolog, és mi nem.

Ne részegeskedjetek, mert a borral léhaság jár együtt, hanem teljete meg Lélekkel,

Érdekes, hogy ezt a két dolgot összeköti egymással. A részeg ember ott botorkál az utcán, miután felöntött a garatra, és Pál a Lélekkel teli emberhez hasonlítja őt. Első látásra egymással ellentétes dolognak tűnik, de sokkal közelebb vannak ezek a valóságban, mint amit egy felszínes ítékezés alapján megállapíthatnánk.

Mit keres az az ember, aki a borral, az alkohollal vigasztalja magát? Üresség van a belsejében, és valami olyat keres, amely betölti azt az űrt. Beteljesülést keres az alkoholban, békességet és megnyugvást.

Mit tapasztal az az ember, akit betölt a Lélek? Békességet, megnyugvást, beteljesülést.

Az első ember rossz helyen keresgél, ott ahol valójában soha nem fogja megtalálni azt, a másik pedig rájött a valóságra. Ha betölt a Lélek, akkor az életben levő lelki űr betöltetik, és tovább már nem keresek semmit, ami kielégítheti ezt, mert meg vagyok elégedve az Isten Lelkével való kapcsolatomban.

mondjatok egymásnak zsoltárokat, dicséreteket és lelki énekeket; énekeljete és mondjatok dicséretet szívetekben az Úrnak,

Amikor kikapcsolódásként énekeltek, miről énekeltek? Amikor egy dallamot dúdoltok, anélkül, hogy odafigyelnétek, miről szól az?

Nagyon szeretem megfigyelni az unokáimat akkor, amikor nem tudják, hogy én ott vagyok. Szeretem látni, hogy miként játszanak, hogy mennyire belefeledkeznek a tevékenységeikbe, és oh, mennyire szeretem, amikor azt hallom, hogy Jézusról, az Úrról énekelnek!

Mindnyájan ezeket kellene énekeljünk tudat alatt is, a szívünkben is ilyen dallamoknak kellene szólni. De ez csak akkor lehetséges, ha ezeket a dalokat hallgatjátok. Ha viszont állandóan más adókat hallgattok, akkor ki tudja, hogy miről fogtok énekelni?

és adjatok hálát az Istennek, az Atyának mindenkor mindenért, a mi Urunk Jézus Krisztus nevében.

Ezt lehetetlen megtenni anélkül, hogy felfogjuk annak a jelentését *hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál.* Ha nem vagyok ebben biztos, akkor nem tudok mindenért hálát adni. Ha hiszem azt, hogy Isten szeret engem mindenek felett, és hogy Ő bölcsőbb mint én, akkor mindenkor hálát tudok adni. Akkor tudom azt is, hogy azok a dolgok, amelyek az életben történnek, mind az Isten akaratából vannak azért, hogy az Ő szeretetből fakadó tervét megvalósítsák.

Igy tudok mindenért hálás lenni. Egyébként nem, mert vannak olyan dolgok is az életben, amelyek olyan nehéznek és szörnyűnek tűnnek a felszínen, hogy Istenhez akarnék kiáltani, hogy állítsa már meg ezeket. Ha viszont tudom, hogy Ő ura az én életemnek, és csak az történhet meg, amit Ő megenged a szeretetéből fakadóan, akkor még olyan dolgokért is hálát tudok adni, amiket nem értek még.

Engedelmeskedjetek egymásnak, Krisztus félelmében.

Eddig számtalan testi tulajdonságot sorolt fel Pál: a nyereségvágyat, a paráznaságot, stb. A test fő tulajdonsága az önzés, az énközpontúság, amiből ezek a többi dolgok mind származnak. Saját utamon akarok járni, és azt akarom, hogy az emberek az én vágyaimat teljesítsék, az én szabályaim szerint cselekedjenek és engedelmeskedjenek nekem. Itt viszont Pál azt írja, hogy egymásnak kell engedelmeskedjünk.

A saját akaratunk mellett való kitartás okozza azt a sok küszködést és problémát, ami az életünkben van.

Gyerekkoromban az autópája mellett sok szöveges tábla volt, és emlékszem, hogy az egyik felirat így szólt: „Híres utolsó szavak: ha ő nem kapcsolja le a reflektort, én sem fogom.”

„Nem fogok én elsőnek engedni, nem fogok engedelmeskedni, te kell nekem engedelmeskedj!” Ez a legtöbb küszködés és a legtöbb harc alapja. Mennyi küzdelmet tudtunk volna elkerülni, ha egymásnak szeretetben engedelmeskedtünk volna.

Az asszonyok engedelmeskedjenek férjüknek, mint az Úrnak;

mert a férfi feje a feleségnek, ahogyan Krisztus is feje az egyháznak, és ő a test üdvözítője is.

De amint az egyház engedelmeskedik Krisztusnak, úgy engedelmeskedjenek az asszonyok is a férjüknek mindenben.

A feleség számára ez a házasságnak egyetlen szabálya. Egyetlen egy, és mégis miért olyan nehéz betartani?

Mit gondoltok, hogy Isten miért alkotott egy ilyen szabályt?

Mert Isten ismeri a férfiakat, és tudja, hogy bennük, a génjükben van az uralkodni vágyás, és azt kell érezzék, hogy ők a helyzet urai. A férfi egójának része az, hogy főnöknek akarja érezni magát.

Mivel Isten ezt megérti, ezért a feleségnek azt az egyetlen szabályt adta, amely által a férje valóban azt érezheti, hogy ő a ház ura, és övé a hatalom, és ezáltal tud teljesen szeretettel bánni a feleségével. Ha a feleség ezt az egyetlen szabályt betartaná, akkor ezáltal a férjét egy igazán felelősségteljes és szerető emberré tudná tenni.

Isten a férjeknek is csak egyetlen szabályt adott:

Férfiak! Úgy szeressétek feleségeteket, ahogyan Krisztus is szeretete az egyházat, és önmagát adta érte,

Miért parancsolja azt Isten, hogy a férfiak ennyire teljesen és mindenkinek fölött szeressék a feleségeiket? Mert az Isten megérti a nőket is. Tudja, hogy a nőben levő legnagyobb szükséglet az, hogy azt a biztonságot érezhesse, amely a férje maximális szeretetéből fakad. Azt kell érezze, hogy nincs senki más, aki az ő figyelmét felkeltheti, és hogy ő a férje életének királynője, és a férje mindenki felett őt szereti. Ez az amire szüksége van, és Isten azt a parancsolatot adta a férjeknek, hogy töltsék be ezt a szükségletet.

Minden házassági probléma e két szabállyal szembeni engedetlenség következménye. Amikor ezeket a szabályokat megszegik a házaspárok, ezek elkezdnek halmozódni. Ha a férj nem mutat olyan szeretetet a felesége iránt, amelyet Krisztus mutatott az egyház iránt, és emiatt a felesége bizonytalan lesz a férje szeretetében, akkor elkezd védeni magát, mert nem biztos abban, hogy a férje meg fogja őt védeni. Ezért megkérdőjelezi a férje döntéseit, és ez felbosszantja a férjét, mert úgy érzi, hogy többé nem ő a ház ura. E megkérdőjelezés következtében a férj kezdi elveszteni vezető szerepét, és erőből akarja ezt visszaszerezni úgy, hogy bekeményít és nem teljesíti a felesége szükségleteit. Ezáltal viszont a felesége még bizonytalanabb lesz, és még jobban megkérdőjelezi a férje szeretetét, terveit, és azt gondolja, hogy ha mindent elveszítenek egy rossz lépés következtében, akkor a férje ott fogja őt hagyni. És a házasság hamarosan szét fog esni.

Másrészt viszont ha a feleség alárendeli magát az ő döntéseinek, a férje azt fogja érezni, hogy a feleség nagyon szereti őt, és megbízik benne, és ezáltal minden mozdulata azt fogja elárulni, hogy mennyire szereti őt, mert szabadon fogja kimutatni a szeretetét a felesége iránt. Minél inkább kimutatja az iránta való szeretetét, annál nagyobb biztonságban fogja a feleség érezni magát. Nem fogja azt érezni, hogy meg kell kérdőjeleznie a férje döntéseit, mert azt gondolja, hogy megtörténhet, hogy mindent elveszítünk, de megmarad nekem ő, és ő szeret engem, és minden jó lesz. A szeretet biztonságában a feleség úgy érzi, hogy szabadon alárendelheti magát a férjének. Mivel a feleség alárendeli magát, cserében a férj úgy érzi, hogy szabadon kimutathatja az iránta érzett szeretetét. És ez egyre jobb és jobb lesz, és tovább halmozódnak a hatások.

Ha a házasságban eljutottatok oda, hogy minden döntéseteket megkérdőjelezi a feleségetek, és feleségeként ezt annak ellenére teszitek, hogy egyetértetek azzal amit a férj csinál - de mégis meg akarjátok kérdőjelezni, mert nem akarjátok, hogy egyetlen döntést is meghozhasson - akkor a megoldás az, hogy valaki el kell kezdjen adni. Meg kell törni ezt a folyamatot, és a férj neki kell fogjon a szeretet kimutatásának a felesége iránt. A szeretetben a felesége biztonságérzetét kell erősítse, ki kell fejezze az iránta érzett szeretetét, tudtára kell adja a feleségének, hogy szereti, és hogy senki más nem helyettesítheti őt az életük végéig.

Amint a feleség elkezd érezni ezt a biztonságot szabad utat fog engedni a férje döntéseinek, és ezáltal az egész folyamat ellenkező irányba indul el. Egészen addig megy ez így, amíg ez egy földi mennyországgá nem válik, mert Isten szabályait követjük, amely figyelembe veszi a férj és a feleség alapvető szükségleteit.

Isten nagyon okos. Mindent kitalált már, és nagyon egyszerűen találja mindezt nekünk. Nem azt mondta, hogy itt van a boldog házasság 55 szabálya, mert tudja, hogy elfelejtenénk ezt: csak egyet ad mindkét félnek. De ezt az egyet is hamar elfelejtjük.

„Biztosan tudja, hogy szeretem, mert mindig hazajövök vacsorára.”

Van valami nagyon érdekes a nőkben, és ezért vonzódnak hozzájuk. Nem lehet elégszer mondani a feleségünknek, hogy szeretjük őt. Amikor reggel felnyitja a szemét, és ránézel az ágyban és azt mondod neki: „Oh, drágám, gyönyörű vagy, nagyon szeretlek.” Vagy amikor a reggelinél ott ültök egymással szemben, ránézel és ezt mondod: „Szívem, olyan nagyon szeretlek.” Majd amikor elköszönsz tőle a munkába menetel előtt, hogy „Szeretlek, drágám!” Aztán kétszer-háromszor felhívod őt a nap során „Hogy vagy drágám? Csak azért hívtalak, hogy elmondhassam, hogy mennyire szeretlek.” Higgyétek el, hogy amikor este ágyba bújtok meg fogja kérdezni tőletek: „Drágám, szeretsz engem?” Mert a feleségeknek szükségük van a szeretet bizonyítására. De nemcsak szóbeli bizonyításról van itt szó, hanem cselekedetek által is.

szeressétek feleségeteket, ahogyan Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta érte,

Odaadó kell legyünk vele szemben, ezáltal is megmutatva az iránta való szeretetünket. Ezek a boldog otthon szabályai.

hogy a víz fürdőjével az ige által megtisztítva megszentelje, így állítja maga elé az egyházat dicsőségben

Az a feleség, akit szeretettel árasztanak el, olyan gyönyörűen kivirágzik, mint ahogy mi magunk is gyümölcsöt hozunk Jézus szeretetének következtében.

hogy ne legyen rajta folt, vagy ránc, vagy bármilyen hasonló, hanem hogy szent és feddhetetlen legyen.

Hasonlóképpen a férfiak is szeressék a feleségüket, mint a saját testüket. Aki szereti a feleségét az önmagát szereti.

Feleségüket szeretve a férfiak saját maguk élvezhetik ennek a szeretetnek az előnyét.

Mert a maga testét soha senki nem gyűlölte, hanem táplálja és gondozza, ahogyan Krisztus is az egyházat, minthogy tagjai vagyunk testének.

„A férfi ezért elhagyja apját és anyját, és ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté.”

Nagy titok ez, én pedig ezt Krisztusról és az egyházzal mondom.

De ti is, mindenki egyenként úgy szeresse a feleségét, mint önmagát, az asszony pedig tisztelje a férjét.

Most pedig a szülő-gyerek kapcsolatról ír Pál:

Gyermekek! Engedelmeskedjétek szüleiteknek az Úrban, mert ez a helyes.

Itt fontos kifejezés „az Úrban”. Ha a szüleitek nem istenfélők és olyan dolgokat követelnek tőletek, amelyek lelki síkon nem megfelelőek, akkor szerintem az engedelmesség nem helyénvaló. Az Isten Lelkének tudatossága magasabb rendű, ezért először neki kell engedelmeskedni, nem az embereknek. Ha olyan dolgot kérnek tőlem, ami az Istennel szembeni lelkiismeretemet megalkuvásra kényszerítené, akkor az Istennel való kapcsolatomban kell az életem irányadója legyen. Abban az esetben is, amikor a feleség alá kell rendelje magát a férjének, a vezérelv az Istennel szembeni tudatosság kell legyen. Ha a férj olyan dolgot követel, amely ellenkezik az Isten előtti lelkiismeretteddel, akkor nem hiszem, hogy engedelmeskedned kell. A férjed nem szeret úgy, mint Krisztus az egyházat, mert ha így lenne, akkor nem kérne tőled ilyet.

*„Tiszteld apádat és anyádat”: ez az első parancsolat, amelyhez ígéret fűződik, mégpedig ez: „hogyan jó dolgod legyen, és hosszú életű légy a földön.”
Ti apák pedig ne ingereljétek gyermekeiteket*

A világon az egyik legkegyetlenebb dolog az, hogy szülők addig ingerlik, húzzák a gyerekeiket, amíg az elviselhetetlenné válik. Odatartanak eléjük egy süteményt vagy cukorkát és amikor elérnék azt, akkor visszahúzzák, aztán újból és újból megisméltik ezt és a gyerekekben olyan csalódottságot okoznak, hogy végül a gyerek nem bírja tovább. Kegyetlen dolog az is, amikor egy gyereket a humor célpontjává állítanak, mert visszaélnék a helyzetükkel.

Sajnos vannak olyan emberek, akik azt élvezik, ha egy gyereket olyan szerencsétlen helyzetbe hoznak, hogy az már semmit sem tehet a helyzet ellen.

Ugyanakkor azáltal is ingerelhetjük a gyerekeinket, ha elérhetetlen célok elérését követeljük tőlük. Olyan okos ez a gyerek, és az enyém, hát faragjunk belőle egy kis zsenit. Ezáltal a képességeik határán túlra akarjuk őket kényszeríteni, és ez is csalódást okoz.

Ti apák pedig ne ingereljétek gyermekeiteket, hanem neveljétek az Úr tanítása szerint fegyelemmel és intéssel.

Tanítsátok őket Istenről, az Isten dolgairól, az Isten útjairól.

Szolgák! Félelemmel és rettegéssel engedelmeskedjétek földi uraitoknak, olyan tiszta szívvel, mint a Krisztusnak.

Ne látszatra szolgáljatok, mintha embereknek akarnátok tetszeni, hanem Krisztus szolgáljaként cselekedjétek Isten akaratát: lélekből,

Ez az alkalmazottaknak a munkáltatóval szembeni viszonyulására vonatkozik. A Biblia szerint mindent úgy kell tennünk, mintha Krisztusnak tennénk. Függetlenül attól, hogy milyen munkát végzünk, Jézus Krisztus tanuja vagyok, ezért Őérette jól akarok mindent csinálni, hogy az emberek jót gondoljanak a kereszténységről, mert az általam elvégzett munka kiváló lesz. Nem panaszkodom, többet végzek, mint amennyit követelnek, hogy az életem jó tanubizonyosság legyen Krisztusról.

A gyülekezetünkben sok fiatal ember vett részt az izraeli kibuc programokon, és jó tanubizonyoságot hagytak maguk után a jó munkájuk következtében, mert úgy dolgoztak, mintha az Úrnak tennék mindezt. Volt egy csoport az elején akikkel kapcsolatban az ottani munkavezetők elhatározták, hogy megtörik őket. A legalantasabb munkákat adták nekik, állandóan nyomást gyakoroltak rájuk, de a gyerekek mégis mosolyogva, jó hozzáállással végezték mindezt, és végül ők törték meg a munkaadóikat, és azok kezdtek csodálkozni, hogy hogyan tudnak ilyen kiválóan viselkedni. Miért? Mert mindent az Úrnak tettek.

Sokszor kérnek olyan dolgot tőlünk, amire alantas munkaként tekintünk. Néha a főnök olyat kér tőlünk, hogy azt gondoljuk: „Én többre vagyok hivatott. Még hogy felmossam a padlót?! Bizonyára csak viccel!”

Régen egy ABC láncban dolgoztam, és mindent nekem kellett csinálni. Menedzsereket helyettesítettem a különböző boltokban, és mindenre azonnal kellett reagálnom, mert csak felhívtak, és mondták, hogy menjek. Néha bementem egy boltba, és ha nem volt ott a takarító, akkor a vécét is én takarítottam, feltöröltem a földet. Arra gondoltam, hogy megfizetnek, ezért nem érdekel, hogy mit kell csinálnom, és hamarosan híre ment, hogy mindent jól elvégeztem, nem voltam válogató, nem panaszkodtam. Pál is arról beszél itt, hogy ne az embereknek, hanem az Úr kedvére tegyünk mindent, hogy jó tanubizonyosságok legyünk.

jóakarattal szolgáltok, mint az Úrnak és nem mint embereknek; mert tudjátok, hogy ha valaki valami jót tesz, visszakapja az Úrtól, akár szolga, akár szabad.

A végső jutalmamat az Úrtól fogom megkapni az életemért és a munkámért.

Ti pedig, urak, ugyanígy bánjatok velük, hagyjátok a fenyegetést, mivel tudjátok, hogy, él a mennyekben az Úr, aki nekik is, nektek is Uratok, és aki nem személyválogató.

A korai egyházban nagyon érdekes volt, mert egy és ugyanazon gyülekezetben ültek ott a rabszolgák és az urak. A legérdekesebb az volt, hogy volt olyan rabszolga, aki egész héten az ura kivánságait teljesítette, és a templomban ő volt a vének egyike, és az ura csak egy egyszerű templomlátogató volt. A rend teljesen megfordult az egyházban, mert Isten nincs tekintettel a személyek előkelőségére, mindnyájan egyek vagyunk előtte.

Végül pedig: erősödjétek meg az Úrban és az ő hatalmas erejében. Öltsetek magatokra az Isten fegyverzetét, hogy megállhassatok az ördög mesterkedéseivel szemben.

Mert a mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak.

Éppen ezért vegyétek fel az Isten fegyverzetét, hogy ellenállhassatok a gonosz napon, és mindent leküzdve megállhassatok.

Elérkeztünk a könyv utolsó részéhez: a hívő harcához. Az első három fejezet a hívő gazdagságával foglalkozott, a következő két és fél fejezet a hívő ember életével foglalkozott, és most következik a harc.

Legyetek erősek az Úrban, tudjátok, hogy önmagatokban nincs semmi erőtok, mert az Úr adja az erőt, nélküle semmit sem tehetek, de „mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít.”

Pál a római katona hadi öltöztének mintáját használja. Mi keresztények is harcba szállunk, de nem test test elleni harcba, hanem lelki hatalmasságokkal. Pál itt ezeknek különböző rendfokozatait sorolja fel. A valódi háború lelki síkon folyik, lelki harcokat vívunk, és így a fegyverzetünk is lelki kell legyen. Lelki háborút nem lehet fizikai fegyverekkel vívni.

Álljatok meg tehát, felövezve derekatokat igazságszeretettel

Az első fegyverünk tehát az igazság, mert az ellenség mindig a hazudozásaival támad. Jézus szerint az ördög minden hazugság atyja, és Isten természetéről, valóságáról, az irántad való kapcsolatáról hazudik. Megpróbálja elferdíteni a valóságot arról is, hogy Isten mit gondol a bűnről, „ez nem számít, el fogja nézni ezt neked Isten.” Arra fog ösztönözni, hogy Isten kegyelmét rossz cselekedetek elvégzésére használd, ezáltal becsapván önmagadat.

és magatokra öltve a megigazulás páncélját,

Ez az a szívemben gyökerező elkötelezettség, hogy mindig azt teszem, ami Isten előtt helyes. Azt akarom tenni ami jó, ez egy életcél kell legyen. Miután megfigyelem a helyzetet nem döntök úgy, hogy arra hajlok, amerre számomra előnyösebb.

A megigazulás azt is feltételezi, hogy a körülöttem levő emberekkel megfelelően bánok, az igaztalanság az, amikor nem teszem a jót velük szemben. Az istenfélelem azt jelenti, hogy Istennel kapcsolatban megfelelően cselekszem, az istenfélelem hiánya pedig az, hogy Istennel nincs megfelelő kapcsolat.

Tehát az istenfélelem az Istennel való kapcsolat, a megigazulás az emberekkel való kapcsolat.

felsaruzva a lábatokat a békeesség evangéliuma hirdetésének a készségével.

Isten akarata az, hogy békeességben éljünk egymással és Vele. Ez a világ viszont tele van küszködéssel, harcokkal. Hány és hány otthon fő jellemzője a veszekedés, a harc. A levegő állandóan tele van feszültséggel, mert nem engedelmességek egymásnak szeretetben, és elfelejtjük, hogy mit kér tőlünk a Biblia. Uralkodni akarunk egymás fölött, és a szeretet sehol sem található.

A legneveltségesebb dolgokon vitatkozunk, és nem adjuk fel, nem hajlunk meg a másik előtt. Erőltetjük a saját igazunkat és mindig miénk az utolsó szó, pedig az Írás szerint: *a higgadtság nagy vétkeket akadályoz meg!*

Hányszor és hányszor lehetne egy különösen feszült veszekedéssel teli helyzetet egyszerűen azzal befejezni, hogy „azt hiszem igazad van, buta voltam, hogy vitatkoztam ezen.” Az egész feszültség egyből feloldódik, a veszekedés véget ér. Miért oly nehéz megtenni ezt, miért oly nehéz elfogadni, hogy tévedtem, vagy hogy a másoknak lehet, hogy igaza van?

Még akkor is, ha tudjuk, hogy tévednek! Segíts, Uram!

Vegyétek fel mindenképpen a hit pajzsát, amellyel kiolthatjátok a gonosznak minden tüzes nyilát.

Mindenek fölött az Istenben való hitünk az, ami megtart. A Sátán egyfolytába támad minket, az Istenben való hitünket, Isten képességeit, erejét, a bennem végzett munkáját. De ellent tudok állni a támadásoknak!

Vegyétek fel az üdvösség sisakját is

Istennek hála, Aki megváltott Jézus Krisztus által a test szerinti élet zsarnokságából, azért, hogy a Lélek segítségével Istennel legyek közösségben.

és a Lélek kardját, amely az Isten beszéde.

Isten szava egy hatékony védekezés a bűn ellen. János azt írta, hogy *Írtam nektek, ifjak, mert erősek vagytok, és Isten igéje lakik bennetek, azért legyőztétek a gonoszt.* Isten szavának ereje amely a szívemben lakozik, a legerőteljesebb bűn elleni fegyver ebben a folyamatosan harcolt lelki harcban.

Minden imádságotokban és könyörgésetekben imádkozzatok mindenkor a Lélek által.

És végül az imádság, amely hatalmas fegyver a lelki harcban, és gyakran ez a harcok mindent eldöntő végső fegyvere.

Éppen azért legyetek éberek, teljes állhatatossággal könyörögve az összes szentekért; és énértem is, hogy adassék nekem az ige, ha szóra nyitom a számat, hogy bátran ismertessem meg az evangélium titkát,

Érdekes, hogy a korai egyházban oly sokszor imádkoztak azért, hogy bátran hirdethessék Isten igazságát. Ennek az oka az volt, hogy az evangélium hirdetőit nagyon keményen üldözték azokban az időkben: gyakran bebörtönözték és meg is ölték őket.

Egyes becslések szerint az egyház első 270 évében körülbelül 6 millió embert öltek meg a hitük miatt. Nem csoda, hogy bátorságra volt szükségük, mert tudták, hogy egy bizonyosságtétel könnyen az életükbe kerülhetett. Az ilyenfajta nyomás könnyen elhalgattatja a gyengéket.

A korai egyház első üldöztetései után, amikor megverték a tanítványokat és azt parancsolták nekik, hogy többé ne beszéljenek Jézus Krisztus nevében, ők visszajöttek a saját gyülekezetük elé, és elmondták neki, hogy mikén mentek keresztül. Ezután azt

mondták, hogy „imádkozzunk, hogy Isten adjon nekünk bátorságot arra, hogy továbbra is az igazságot hirdethessük.” Imádkoztak, és megrendült a föld, a Szentlélek szállt rájuk és bátran tovább hirdették az igazságot.

Pál is azért kérte, hogy imádkozzanak érte, hogy Isten bátorságot adjon neki az evangélium titkának hirdetésére.

amelynek követe vagyok a bilincsben is, hogy bátorságom legyen azt úgy hirdetni, ahogyan kell.

Gyakran gondolok arra, hogy hogyan reagálunk arra, amikor valaki csúnyán néz ránk, vagy elutasít amikor Jézus Krisztusról teszünk neki tanubizonyságot, és emiatt elhalgatunk.

De csak gondoljatok bele, hogy mikén mentek keresztül az első időkben. Pál itt is a börtönben ül az evangélium hirdetése miatt, és arra kéri a híveket, hogy azért imádkozzanak, hogy legyen bátorsága hirdetni azt, amit kell, hogy ne legyen megfélemlítve attól, hogy börtönbe vetették, hogy az élete veszélybe került, és hogy Néro le fogja fejezni.

Hogy pedig ti is megtudjátok, mi van velem és hogyan élek, mindent elmond nektek Tükhikosz, az Úrban szeretett testvér és hű diakónus, akit éppen azért küldtem hozzátok, hogy értesüljetek helyzetünkről, és megvigasztalja szíveteket.

Békesség a testvéreknek és szeretet hittel együtt az Atya Istentől és az Úr Jézus Krisztustól!

Békesség és szeretet – Isten dicsőséges ajándékai.

A kegyelem legyen mindazokkal, akik el nem múló szeretettel szeretik a mi Urunkat, Jézus Krisztust. Ámen.